Ára 1 forint

Ludas Matyi

XIII. évfolyam 24. szám. 1957. augusztus 1

Pusztai Pál rajza

És még mondja valaki, hogy ebben a gyárban nem vigyáznak az értékekre!..

Változnak az idők

Gerő Sándor rajza

— Mi az, ma nem viszel magaddal olvasnivalót?
— Nem, mától kezdve teljesítménybérben dolgozom . . .

A magyar színész és a vendégszeretet

A népszerű vidám színészt novemberben elkapta a tömeghisztéria, vándorbotot ragadott és átkelt a határon. Mindenki csodálkozott. Csak magyarul beszélt, a maga szakmájában kiválóan szórakoztatta az embereket és körülbelül tízszer annyit keresett, mint egy mérlegképes könyvelő.

Odakünn egy darabig a táborokban lézengett, próbálkozott Ausztriából az Egyesült Államokba kijutni, végül is Bécsben telepedett le. A napokban levél érkezett tőle a legjobb barátjához. Az akasztófahumortól csöpögő levelet így fejezi be:

„Végül valamit az itteni vendégszeretetről. Nem akarok kérkedni, öregem, de amikor megtudják, hogy jónevű magyar színész vagyok, máris minden kapu kitárul előttem. Repülhetek ki rajta . . ."

(—a)

Kapuzárás után

Schwott Lajos rajza

— Hazakísérjem?
— Isten őrizz! Onnan jövök!!

A világjáró

Hegedűs István rajza

Minap

egy félmeztelen nőre lettem figyelmes a Hegedüs Gyula utcában. Noha kedvelem a hiányosan öltözött fiatal hölgyeket — ezt barátaim tanúsíthatják —, a látvány mégis szöget ütött a fejembe, tudniillik az inkriminált vászoncselédet egy Pannónia motorkerékpáron pillantottam meg, s ráadásul, eltérve a sok évtizedes gyakorlattól, nem a hátsó ülésen, hanem a benzintartályon — mint üde hangulatot árasztó lakkfestményt.

A járókelők pajzán mosollyal adóztak a műalkotásnak, de én aggódni kezdtem; — vajon nem növeli-e majd ugrásszerűen a közlekedési balesetek számát ez a ledér hajadon, ha városszerte elharapódzik?

Vagy nézzük meg a szemérem másik oldalát: közismert tény, hogy Budapest utcáit serdülőkorúak is látogatják. Gondolom — az ő lelkinyugalmuk fokozottabb megóvása érdekében rendkívül üdvös volna az ilyen képek mellé szigorú figyelmeztető feliratokat készíteni:

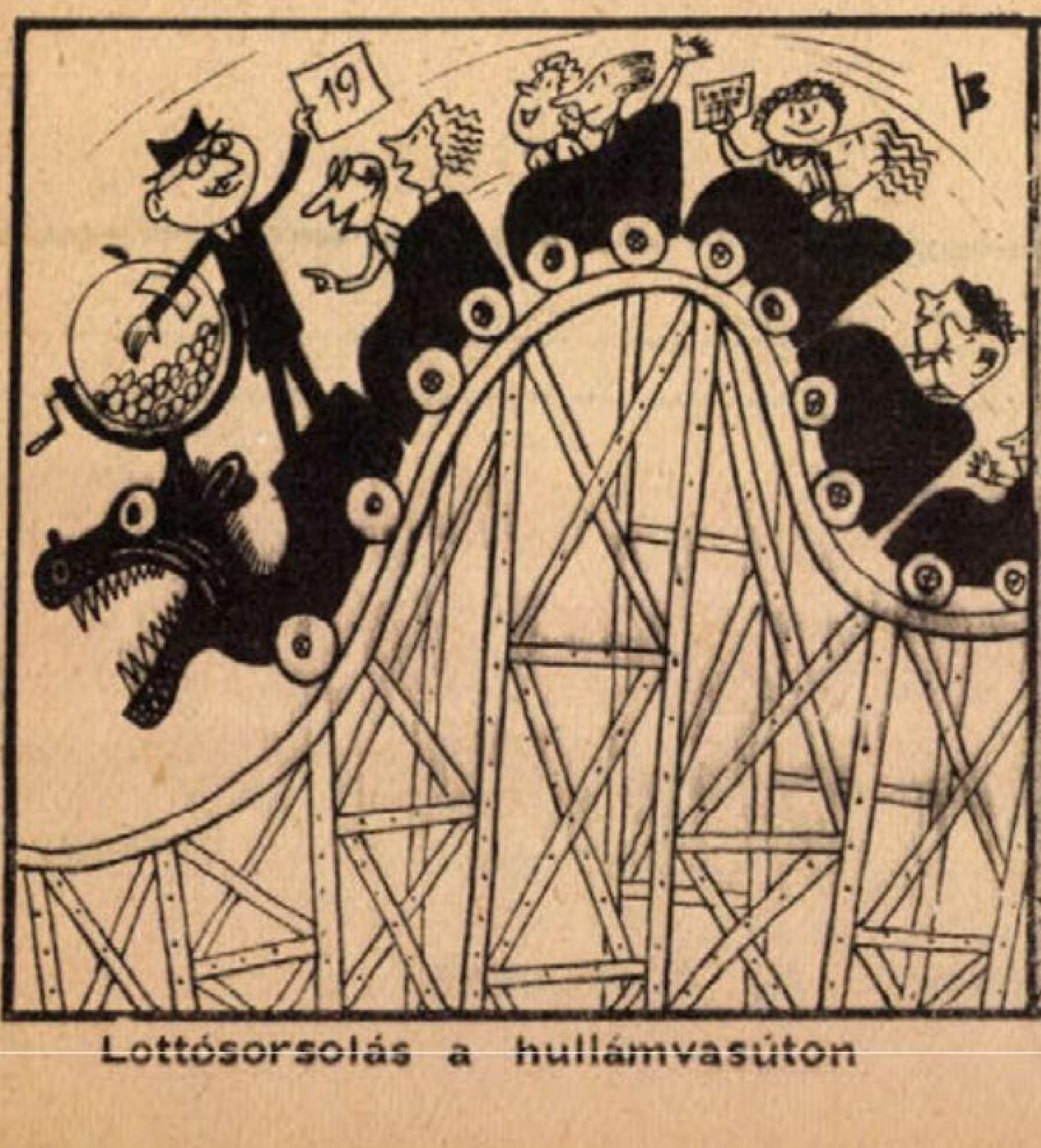
„ÁCSORGÁS, CSAK TIZENHAT ÉVEN FELÜLIEKNEK!"

— dalmáth —

Sétahajón sorsolták ki a lottót

Néhány hatásos színhely-javaslatunk

Sándor Károly rajza

Lottósorsolás a hullámvasúton

Lottósorsolás búvárharangban

Lottósorsolás űrhajórakétán

A humor könyvéből

SZILÁGYI DEZSŐNÉL, a hirtelen haragú igazságügyminiszternél Barcsay Domokos képviselő egy fiatal jogászt protezsált törvényszéki bírónak. A miniszter pár nap múlva ezt a választ adta a képviselőnek:

— Nem neveztethetem ki pártfogoltadat, mert azt hallom róla, hogy iszik és goromba.

— Ettől nyugodtan kineveztetheted, kegyelmes uram — vágott vissza a képviselő. — Mert nem iszik többet, mint én és nem gorombább, mint te.

VIKTÓRIA angol királynő unokája Párizsba mulatozott. Egyik nap száz fontot kért felséges nagymamájától, hogy súlyos kártyaveszteségeit kifizethesse. A zsugori királynő ezt felelte:

„Nem küldök. Akinek nincs pénze, ne játsszék."

Néhány nap múlva az unoka új levelet írt:

„Elutasító válaszod szomorúvá tett, de nincs semmi baj. Leveledet egy amerikai autogramgyűjtőnek 200 fontért eladtam."

ANATOLE FRANCE, a világhírű francia író lassan, minden betűt megfontolva és többször átjavítva írt, hogy minél egyszerűbben és tökéletesebben fejezze ki magát. Szinte kínos pontossággal ügyelt minden mondatára.

— Ha azzal jönnek hozzám — mondotta egyszer —, hogy „Kedves mester, írjon számunkra 100, vagy 150 sort", ilyenkor mindig tisztázom, hogy 100, vagy 150 sorra van-e szükség. Mert nálam ez nem mindegy.

I. FERENC JÓZSEF öregkorában, tiroli turistaútja alkalmával találkozott egy ősz paraszttal s kíváncsian megkérdezte tőle:

— Mikor születtél, vénember?

A paraszt nem felelt, hanem csak nézte a császár-királyt, aki leereszkedően veregette az aggastyán vállát:

— Úgy látszik, öregkorunkra feledékenyek leszünk.

— Bizony, meg ostobák is — tette hozzá a paraszt.

CSORTOS GYULA, a kiváló színművész mindig olyan eleganciával öltözködött, mintha skatulyából vették volna ki. Utálta a gondozatlan külsőt, a borotválatlan arcot. Egyik könnyelmű és magára nem sokat adó statisztától, aki állandóan piszkos, gyűrött ruhákban járt, ezt kérdezte:

— Mohondja, fihiam. Tulajdonképepen kivihiseli az ingeit akkohor, amikohor még tiszták?!

Dárius vacsorázik

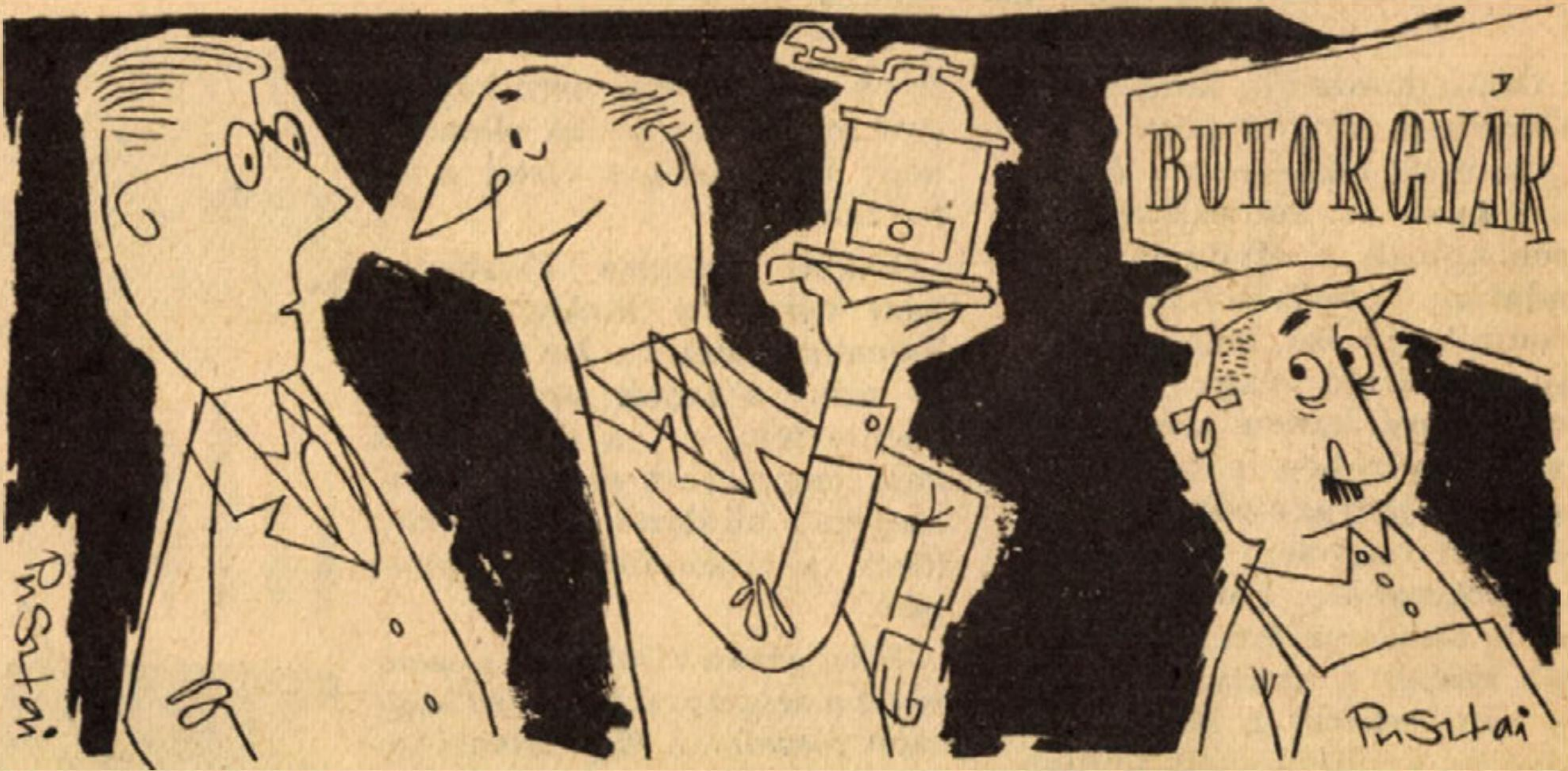
Hegedűs István rajza

— Volt egy fatányéros és fél liter balatonmelléki ...

Profilírozott fusizás

Pusztai Pál rajza

— Remek! Viszont a Konyhafelszerelési Gyárban pompás kártyaasztalokat fusiznak!

Lakáshivatalban

Réber László rajza

Férfihűség

Kaján Tibor rajza

Dráma a Balatonon

Mészáros András rajza

— Szentisten, mi történt vele?
— Semmi különös . . . Két hétig udvarolt ennek a borzalmas nőnek és csak most tudta meg, hogy nem ez, hanem a másik a főosztályvezető leánya . . .

Légibusz

Sok az autóbaleset, töméntelen az autóhalál, különösen a nagy metropolisokban.

— Meglátjátok, pesti ember fogja feltalálni a balesetmentes közlekedést — mondta Pemete a kávéházi asztalnál.

A társaság egyik tagja, a cvikkeres Kende fölhevülten jelentkezett:

— Én már fel is találtam. Repülővillamos, légibusz. A gyalogjárók a földön közlekednek, a villamos és a busz a levegőben. Kolumbusztojása, nincs többé gázolás.

Nevettem:

— Úgy képzeli, Kende úr, hogy a repülővillamos minden utcasarkon leszáll?

— Dehogy! Minden utcasarokról indul egy repülővillamos, vagy egy légibusz és csak a végállomáson ereszkedik le.

— Szép. Az utas csak a végállomáson szállhat ki.

— Á! Ejtőernyője van mindegyik utasnak. A légibusz repül, s az utasok sorjában kiugranak a Szondy utcában, a Klauzál téren, az Ó utcában, kinek hol van dolga.

(göm . . .)

Fogadja vagy nem fogadja?

Óriási horderejű kérdés foglalkoztatja Anglia közvéleményét, erről cikkeznek a lapok, harsognak a rádióállomások, szónokolnak a Hyde-park fogadatlan prófétái. Nem az atomról van szó, nem is a maláji kérdésről, vagy a kínai embargóról, hanem arról, hogy vajon a jövőben a királyi udvar fogadja-e az elvált férfiakat és nőket vagy sem. Mert eddig a Buckingham Palace évszázados törvénye értelmében elvált ember a királyi palotába be nem tehette a lábát. (Kivéve ha az illető aktív miniszterelnök, mint például annak idején Eden.) Köztudomású volt, hogy a királynő még trónörökösnő korában gyakran látta vendégül Korda Sándort, maga is eljárt hozzá vacsorázni a férjével együtt és Korda házi vetítőjében nézte meg az új filmeket. Amint megkoronázták, vége szakadt a barátságnak, — Korda, mint kétszeresen elvált férfiú nem kaphatott meghívást annak ellenére, hogy bárói rangot viselt a birodalomban.

Ifjabb Douglas Fairbanks házi bálján a királyi család hajnalig mulatott. De másnap, — mint a lapok sajnálkozva jelentették, — a filmszínész nem jelenhetett meg a lóversenyen a királynő páholyában, mert a második feleségénél tart.

Most aztán kirobbant a szenzáció a szigetországban és kapcsolt részeiben. Egy udvari intimpista elárulta, hogy a törvényt rövidesen megváltoztatják. Nem jelenhet meg a királynő előtt az a fél, akinek a hibájából kimondták a válást, de az ártatlan hitves meghívást kaphat. Hátha ez a rendelet sem fogja csökkenteni Angliában a házasságtörési botrányokat, akkor semmi.

A beszélő postaláda

A londoni „Daily Express"-ben olvassuk az alábbi csodálatos történetet:

A 16 éves Joyce Fisher hivatala leveleit dobálta be egymás után az egyik postahivatal fali postaládájába. Az egyik levél visszaesett. Joyce felvette, s újra bedobta. A levél újra kiesett, s a postaládából a következő hang hallatszott:

— Nem tett rá bélyeget, kislány!

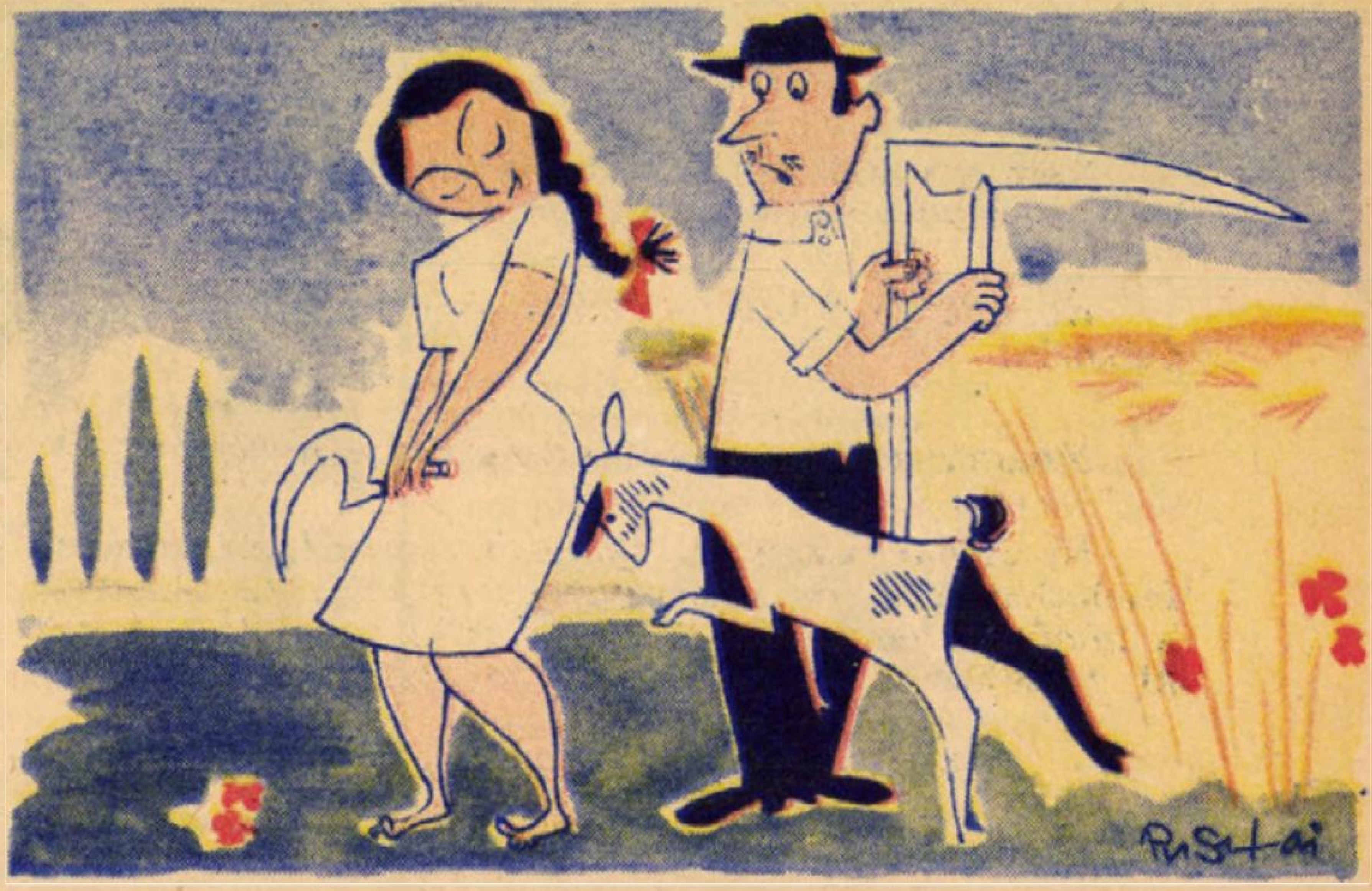
Valóban! A kislány ekkor bélyeget tett a levélre, és újra bedobta.

— Ez mindjárt más! — mondotta a postaláda.

Illetve az a postás, aki belülről éppen tisztogatta a postaládát. Joyce azonban ezt nem tudta, hanem egy kissé szívdobogva ment haza, lelke mélyén megvetéssel azok iránt, akik szerint ma már nincsenek csodák.

Félreértés

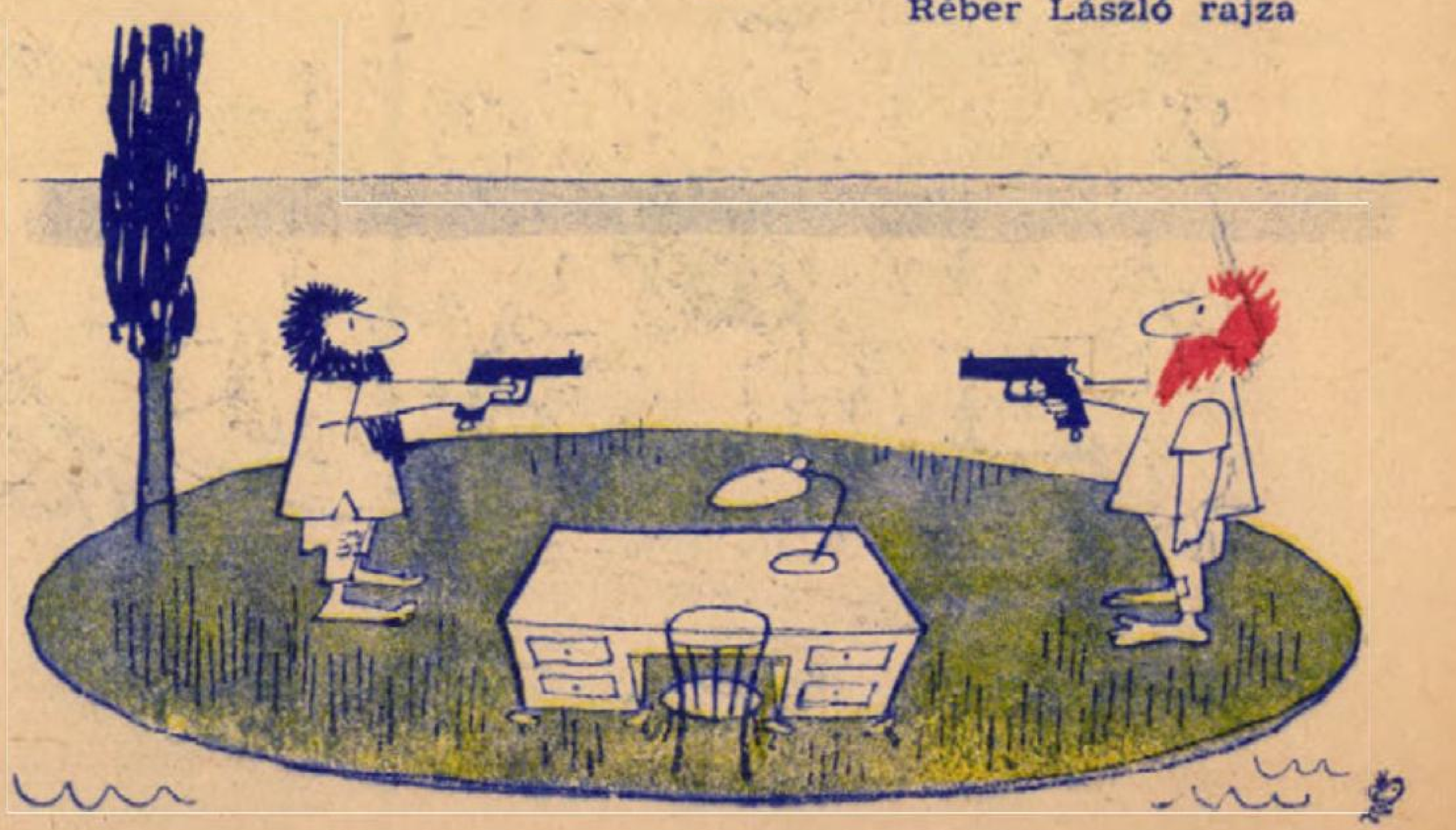
Pusztai Pál rajza

— Ejnye, Jani! Ebben a dologidőben? . . .

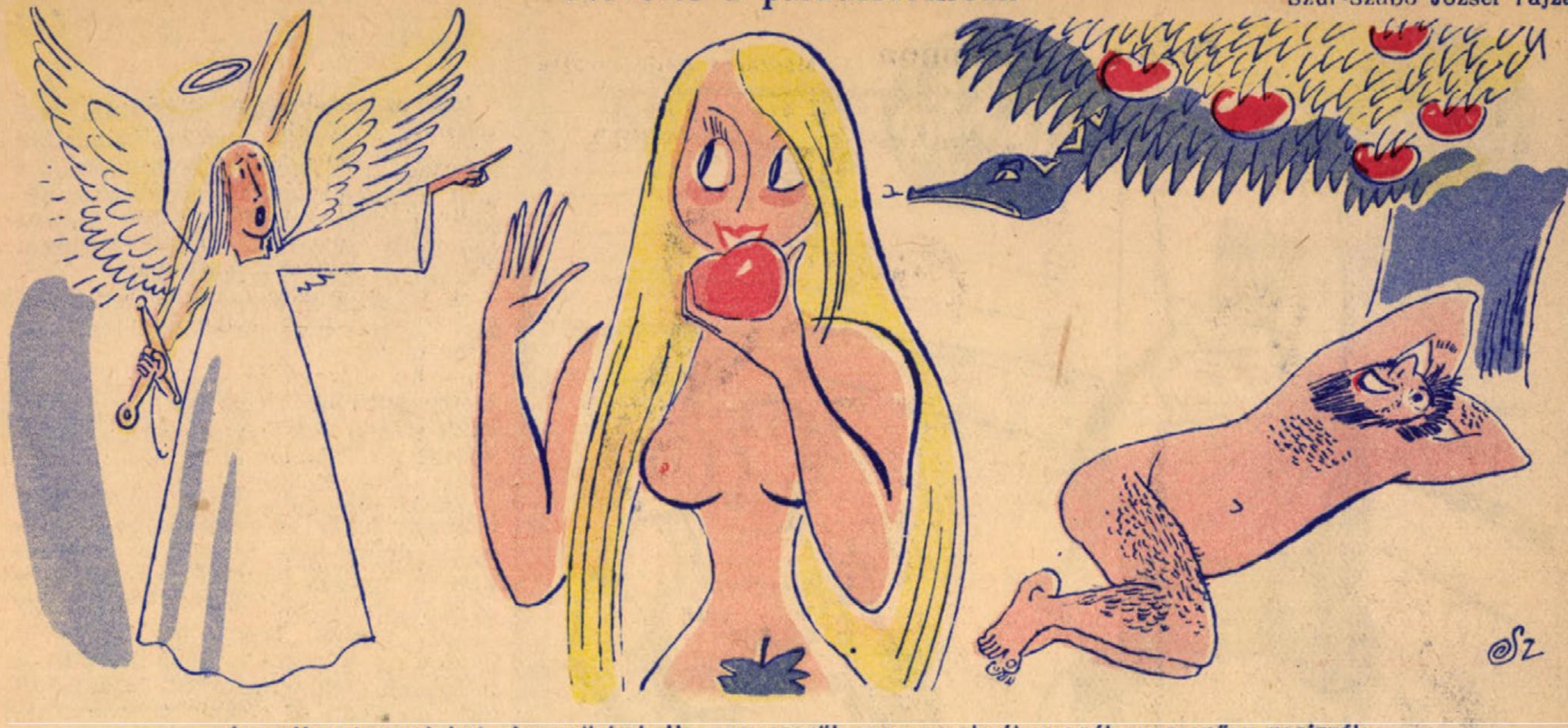
Magyar párbaj

Réber László rajza

Nevetés a paradicsomban

Szűr-Szabó József rajza

Éva: Hagyjon minket, Angyalkám! Ha nem esszük meg az almát, magát egyszerűen racizzák ...

MINDENFÉLE

Jó lesz mielőbb hasznosítani az atom-, szél- és napenergiát, mert különben elátkoznák utódaink, hogy minden szenüket eltüzeltük.

*

Állatok véleménye rólunk: „Az ember alsóbbrendű lény. Csak értelme van, ösztöne nincs."

*

Vajon hol lehet a szellem, amelyet kiszabadítottak a palackból?

*

Nem egy mű megismerése után az ember sajnálja, hogy az alkotó nem maradt meg az alapötletnél.

*

Korunk prófétája jelenbelátó képességekkel rendelkezik.

*

Megmaradhat-e az emberiség emberiesség nélkül?

*

Ne csodálkozzunk az emberek rosszaságán, önzésén, felelőtlenségén, ha a gyermekek teljesen elmulasztják a felnőttek nevelését. Pedig ők még nem ábrándultak ki, s idejük is lenne a nevelő munkához.

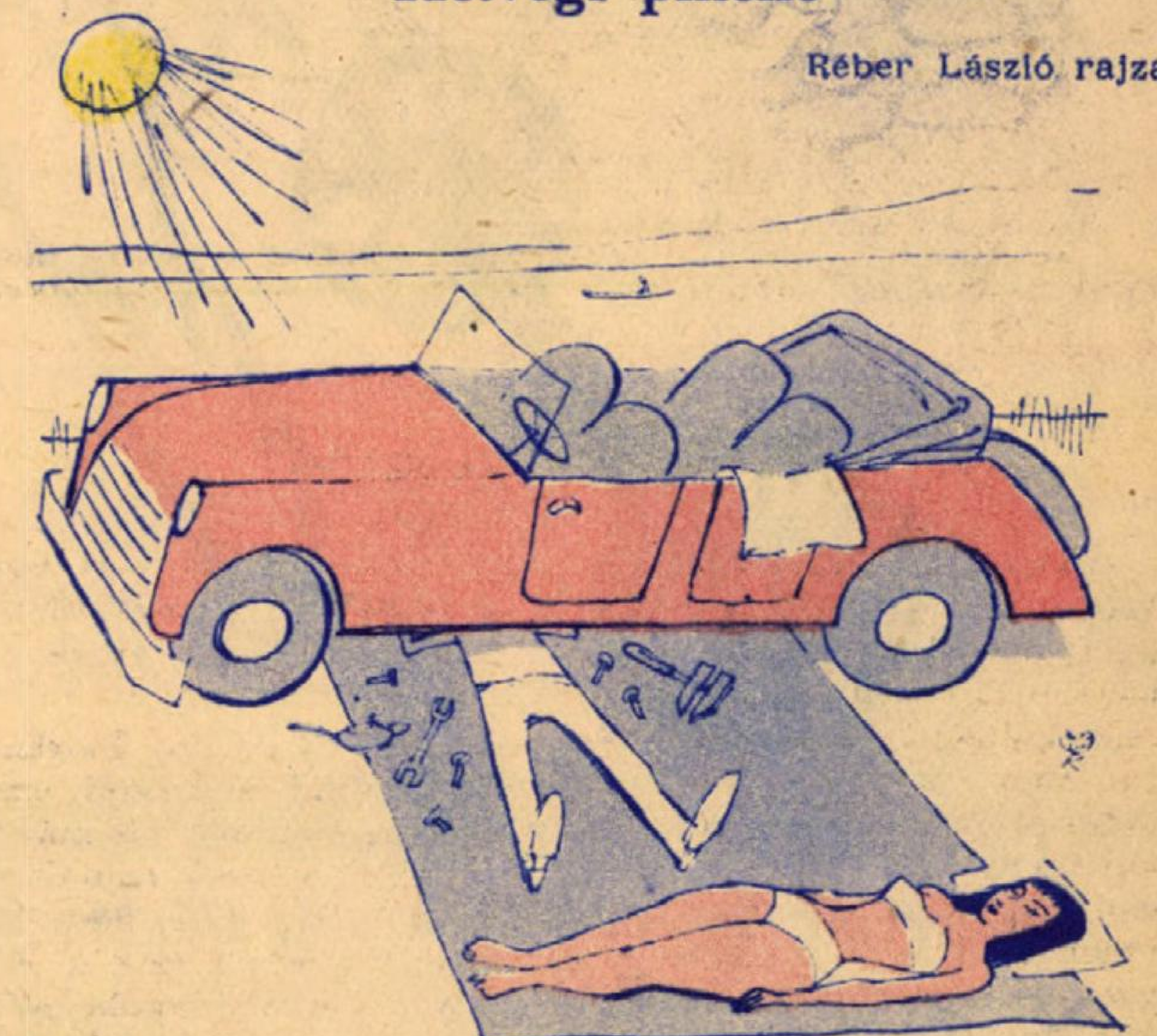
*

A spártai neveléshez ütőképes pedagógusok kellenek.

F. L.

Hétvégi pihenő

Réber László rajza

Ebadta taxija

Toncz Tibor rajza

Női dolgok

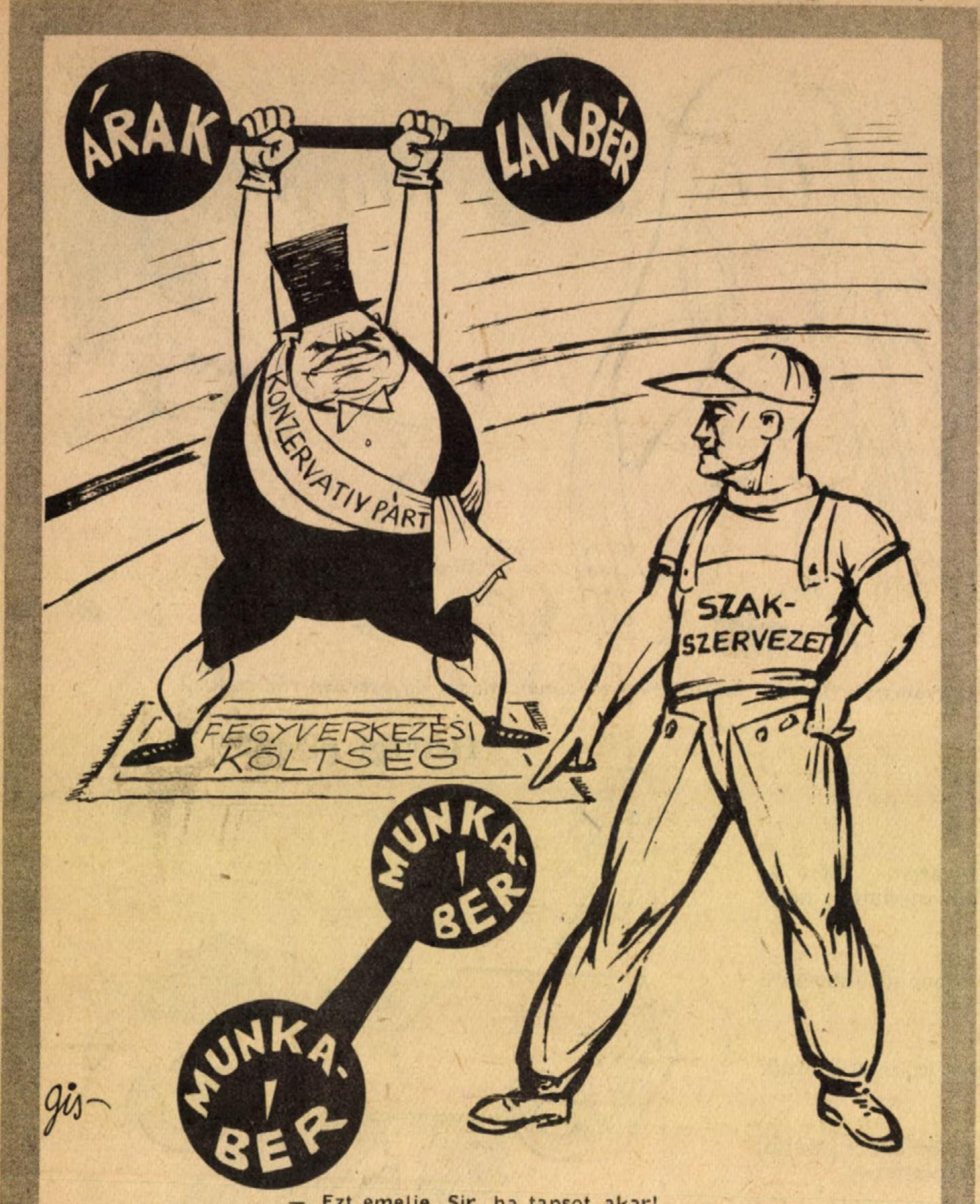
Vasvári Anna rajza

Az élet legtragikusabb pillanata

Londoni inflációs mutatvány

Szegő Gizi rajza

— Ezt emelje, Sir, ha tapsot akar! ...

KLASSZIKUS műveltség

A „Daily Express" tudósítója szerint Eric Sykes, ismert amerikai színpadi író Rómában töltött néhány órát kényszerűségből, repülőgépe késett ugyanis. Barátjával körülnézett egy kicsit az örök városban. Különösen a Colosseum tetszett neki.

— Nagyon impozáns! — lelkendezett. — Hát még ha készen lesz!

ATOMSZERENCSÉTLENSÉG

Végre kiderült, hogy miért nem robbant fel az az atombomba, amelynek néhány hete a nevadai sivatagban fel kellett volna robbannia. Súlyos gondatlanság történt! Valaki egy dróton rosszul lépett át, belegabalyodott, s kihúzta a villanydrótot a megfelelő konnektorból. Pontosan úgy, ahogyan az ember az íróasztala melletti villanydrótba szokott belerúgni, s lámpája elalvása figyelmezteti arra, hogy valami megszakadt...

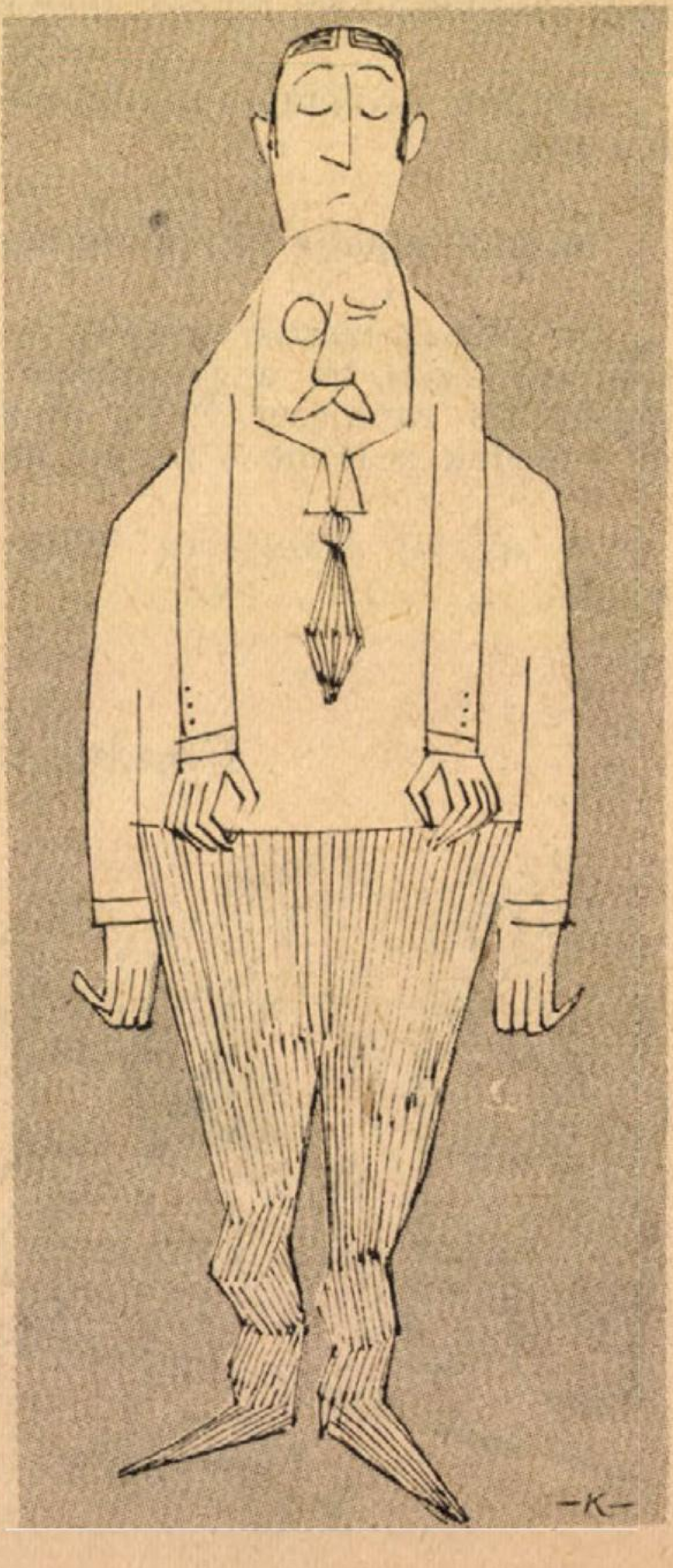
Barátom, hogy kell vigyázni ezekkel az atombombákkal!...

ISMERTETŐ JEL

Beszélgetés egy angliai csillagvizsgálóban a teleszkóp előtt:

— Nem, ez nem lehet amerikai mesterséges bolygó. Egyetlen hirdetés sincs rajta!

Az elveszett nadrágtartó

Kis könyvtár kicsinyeknek

Nagy könyveket nyomni kár is,
A kis könyv oly népszerű.
Négy forinttól hat forintig
Kapható bú és derű.

Ma már a hét minden napján
Pultra kerül valami,
Amiért a pénzt az ember
Szinte kéjjel adja ki.

Bal zsebemben Tarzan-könyv van,
Imádom e könyveket.
Ezt olvasom villamosban.
(Ott is vad a környezet.)

Jobb zsebemben olcsó bűnügy,
Levegője: mérgezett.
Sorállásnál ezt lapozni
Minőségi élvezet.

Tarsolyomban vidám könyv van,
Minden lapján vicc-sereg.
Az üzemi ebédlőben
Más prüszköl, — én viccelek.

Otthon olcsó Sekszpir-művel
Tömöm meg a fejemet.
A családi jelenetnél
Jobb a Sekszpir-jelenet!

Nekem már csak egy izgalmas
Belzebub-könyv kellene;
Mielőtt az ördög elvisz,
Ismerkedjem meg vele!

K. Tóth Lenke

A postás nem csenget kétszer

Elolvastuk James Cain: *„A postás mindig kétszer csenget"* című könyvét. A regény úgynevezett „irodalmi ponyva" műfajhoz tartozik, sőt annál értékesebb is. A címe azonban elgondolkoztatott. Miért kellett ilyen hamis tételt felállítani, hogy a postás mindig kétszer csenget? Ismerőseim tagadólag nyilatkoztak a tézis helytállóságát illetően, jómagam is úgy tapasztaltam, hogy a hozzánk járó Blazsek bácsi, a postás, még véletlenül sem csenget kétszer. Vagy egyszer sem, vagy többször, de kétszer sohasem. Ne vezessük tehát tévútra a dolgozó tömegeket.

De menjünk csak tovább. A regényben egy szó sem esik a postásról, egy hang sincs a csengetésről. Akkor pedig miért ez a cím? Ilyen alapon lehetett volna a könyv címe *„A portás mindig kétszer állítja ki a kapucédulát"*, vagy *„Szlopcsák bácsi mindig kétszer aduzik"*, esetleg *„Besnyő települések a XVII. század közepén, Soltvadkertben..."* Mert erről sincs egyetlen betű sem a regényben.

tp.

Szöveg nélkül

Szűr-Szabó József rajza

Költői szerelem

Megölöm magamat, Magdika, miattad!...
Elemésszen méreg? Ugorjak folyóba?
Gázcsapot nyitok ki. De előbb még ötven
Verset írok erről az összes lapokba.

A. G.

Ezt olvastuk

A *Népakarat* július 25-i száma szerint (4. oldal, 6. hasáb) egy eleddig ismeretlen Leonardo da Vinci-képet egy amerikai hölgy ősének Marie Antoniette királynő 1797-ben ajándékozta. Ami annál is inkább figyelemreméltó állítás, mivel szegény Mária Antóniát 1793-ban lefejezték...

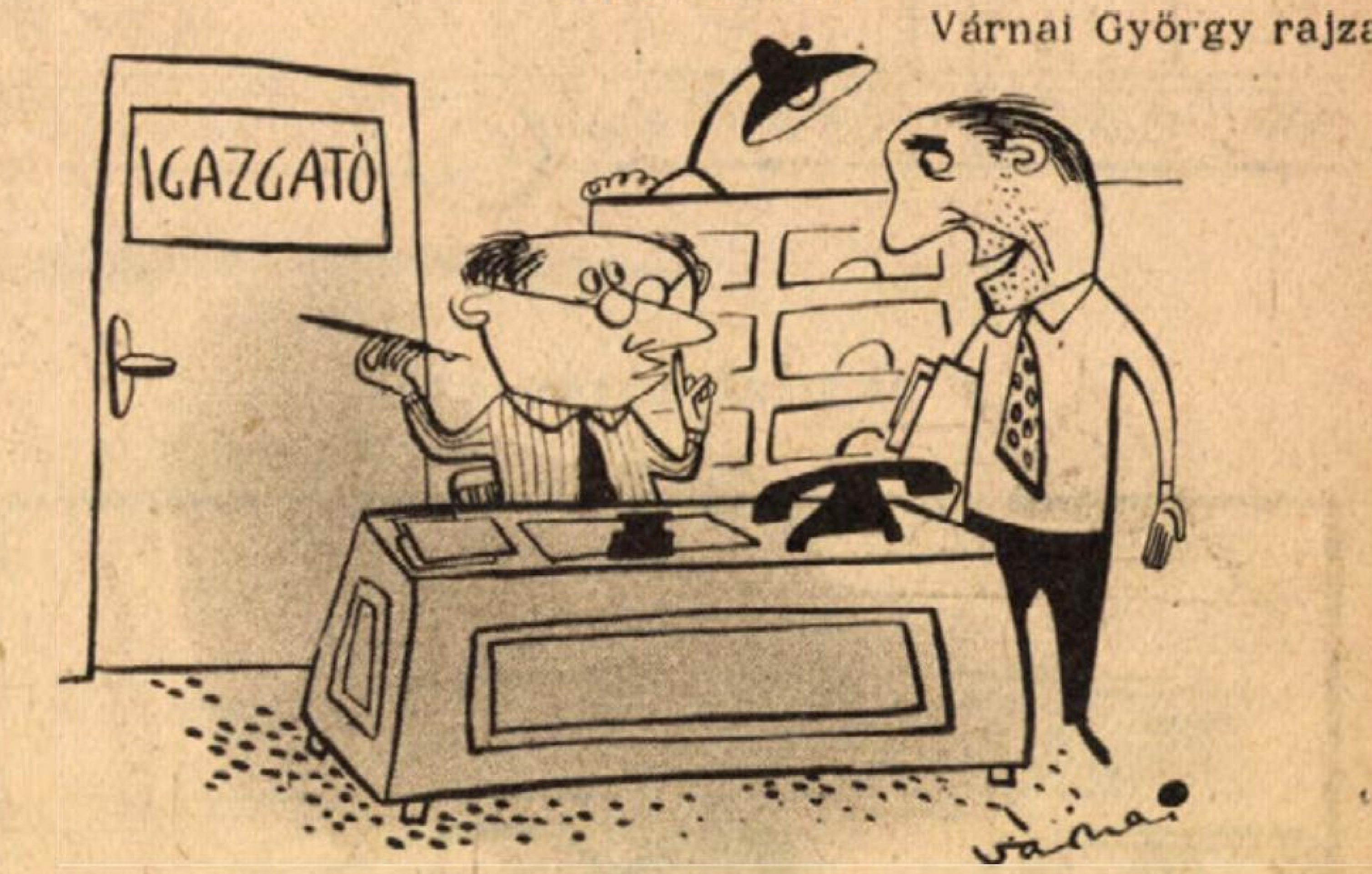
*

Az *Élet és Irodalom*-ban olvassuk: *„Gyóni Géza is teli tüdővel szívta Adynak, e nagy magyar emlős dajkának sokvérű szavait..."*

Végre tudjuk, hogy kell szívni a sokvérű szavakat, főleg, ha ezek nagy emlős dajkától származnak.

Előfordul

Várnai György rajza

— Mondd csak, mi van azzal a ronda karrierista fráterrel, aki itt dolgozott melletted?
— Karriert csinált!

Geofizikai év

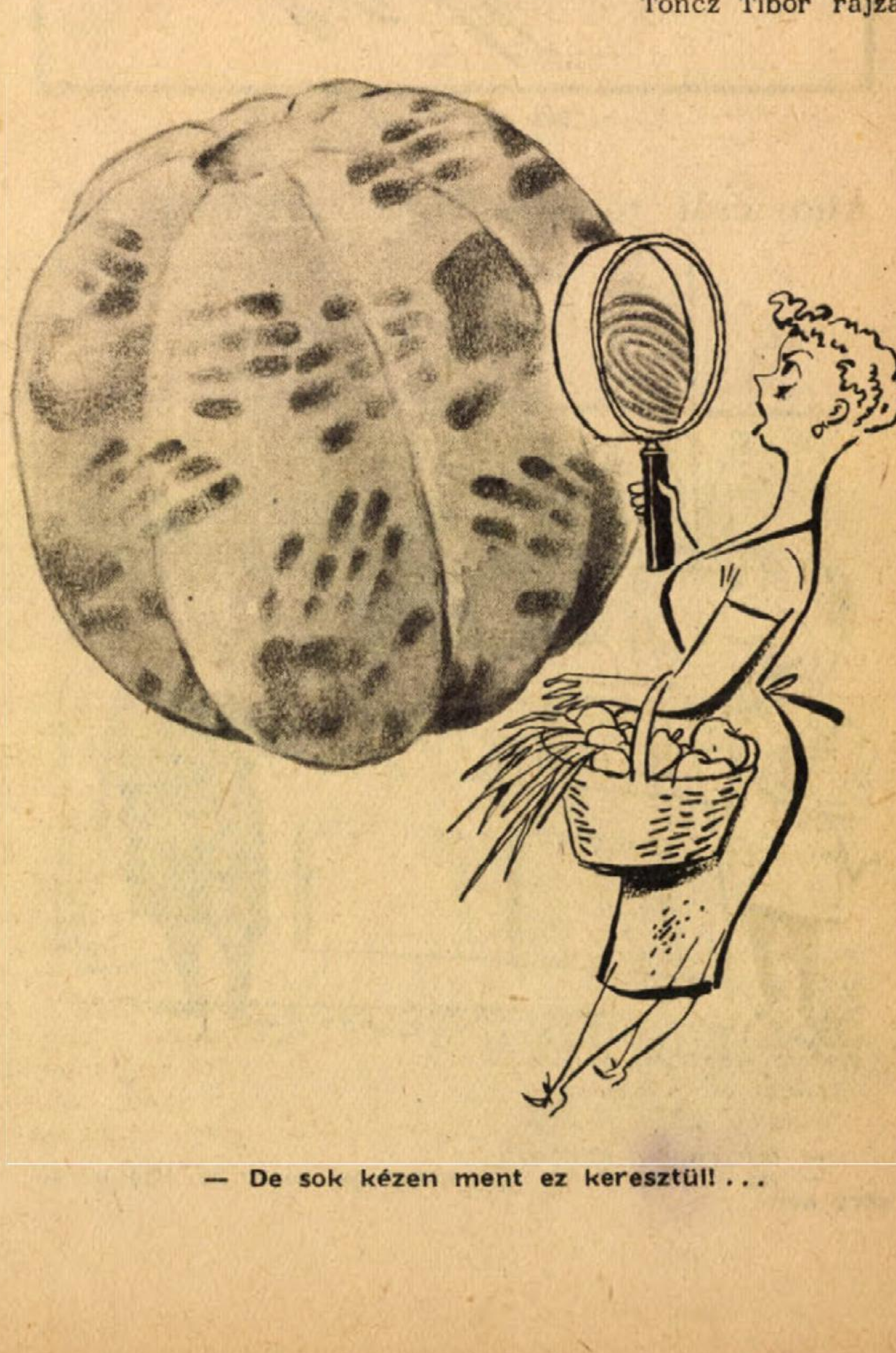
Szegő Gizi rajza

— Nézd, hogy pózol! Magára akarja terelni a geofizikusok figyelmét!

Miért olyan drága?...

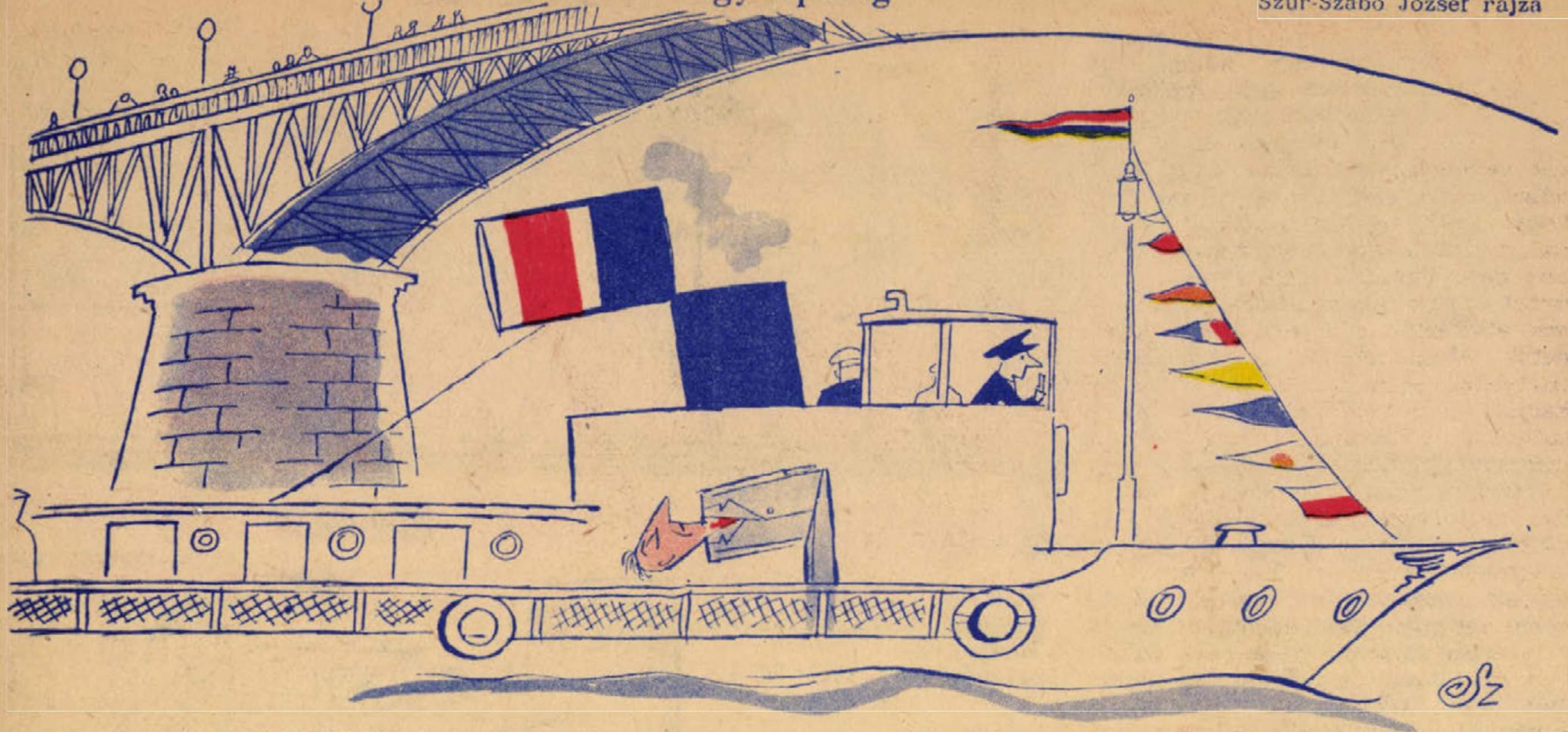
Toncz Tibor rajza

— De sok kézen ment ez keresztül!...

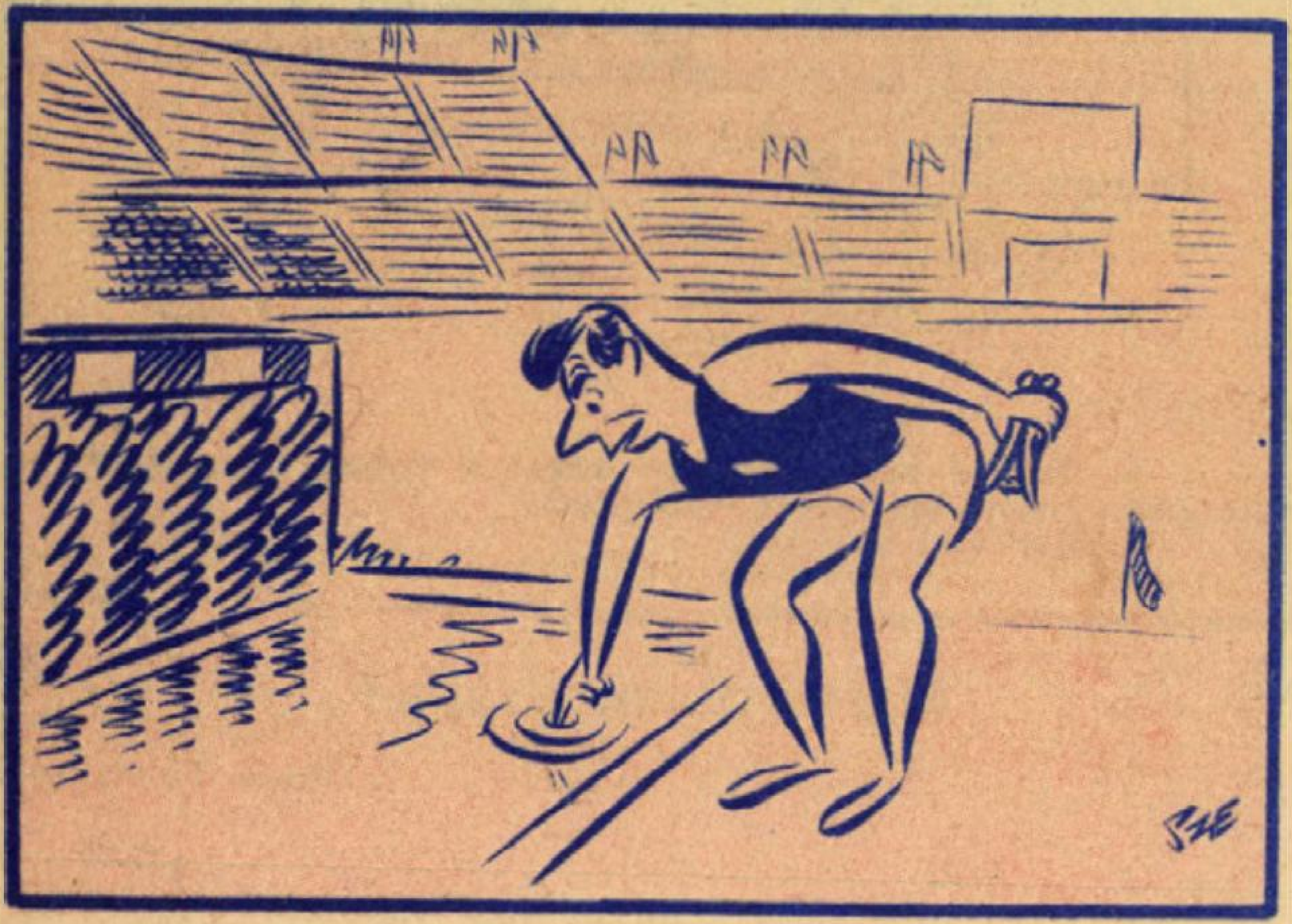
Nagyképűség

Szűr-Szabó József rajza

Az akadályfutás előtt

Szepes Béla rajza

— Brr, de hideg!

Ahol csak törzsvendéget szolgálnak ki

Várnai György rajza

— Mit röhög, kolléga?
— Na hallja, bejön egy vadidegen pasi és egy korsó sört kér ...

Pesti tudósítónktól ...

A piacokon évről évre látni lehet, hogyan törik meg a gőgös individualizmus, hogyan merülnek el a tömegekben az egykor kiemelkedő személyiségek. Az a zöldpaprika, amely néhány hete még egyénileg kellette magát, s mindegyik egy-egy külön egyéniség volt, most már paprikatársai demokratikus közösségében szolgálja a faj ízeszméjét. Talán boldogabb is most, hiszen egymagában gyenge, csenevész, koraérett volt, mint minden csodagyerek. Mennyivel egészségesebb most, amikor kollektív társadalomban él, s most már nem a közösségből kiszakítva, egyénileg bírálják el, hanem a többiekkel együtt. Most már súlya van!

*

Életem első koravén gyermekével találkoztam a minap. Kisfiú az illető, s amikor a felnőtteket olyannyira jellemző ötletességgel megkérdeztem tőle, hogy hány éves, így válaszolt:

— Öt múltam.

Megdöbbentő válasz. A felnőttek *múlnak!* A gyermekek *lesznek!*

*

Nyáron a hangos rádió a békés egymás mellett élés egyik legnagyobb akadálya. Valamelyik nap is drámai, túlzó szavak harsogtak a szomszédból:

— Minden szavad hazugság!

— Sohasem hittem volna, hogy ekkorát csalódom benned!

Borzalmas! Már megint valami drámai hangjátékot hallgatnak, persze úgy, hogy a szobából kihallatszék a konyhába. És hogy recseg a rádiójuk!

Amikor végül rászántam magamat és megkértem őket, hogy ne rádiózzanak ilyen harsányan, a szomszédasszony csodálkozva méltatlankodott:

— Nem is rádióztunk. Veszekedtünk!

*

Mint az utopisztikus regények, fantasztikus elgondolások kedvelője bizton remélem, hogy legalább az űrhajózás megindulásával egyidőben megjavítják a pesti közlekedést is.

*

Az én rádió-műsorszámaim:

Néhány perc belpolitika.
Népszerűtlen operarészletek.
Zsebtolvajok ötperce.
Szomszéd népek prózája.
Fiúk, férfiak.
Üzemi ebédhez szól a nóta.
Ajándékműsor bejárónők és agglegények számára.
Régi magyar fox-trottok.
Technikai szünet a munkában élenjáró dolgozók számára.
Ritkán hallott káromkodások.
Hangverseny geofizikai munkások számára.
Az esztrád mindenkié.

f. l.

Úgy kezdődött, hogy egy üveg sört akartam inni. Az eszpresszóban volt még ötszáz üveggel, de a pincér sajnálkozva mondta, hogy nem adhat, mert leszóltak a központból, hogy újabb telefonértesítésig várjanak a sörrel. Így hát szomjasan mentem be a Tanácshoz, ahonnan értesítettek, hogy lakáskiutalási kérelmemet elintézték, s az okmányok átvehetők. Meglepetésemre az illetékes tisztviselő sajnálkozva tárta szét a karját; nem tudja kiadni, mert leszóltak a Főhivatalból, hogy várjanak a véghatározat kiadásával.

Orromat lógatva mentem be a szerkesztőségbe. Az épület előtt egy útkövező brigád üldögélt tétlenül a felszedett kövezeten. Tíz órakor leszóltak ugyanis a tröszttől, hogy újabb intézkedésig függesszék fel a a visszaburkolást. A szerkesztőségben már várt rám Kalugyai, hogy mondjak véleményt kéziratáról, amelynél vacakabbat életemben sem olvastam. Eszembe jutott valami, és azt mondtam neki, hogy kézirata már a nyomdában van, de a kiadótól leszóltak, hogy várjunk a Kalugyai kéziratával.

Ezután felhívtam a Főhivatalt, hogy miért szóltak le a lakásügyben. Azt válaszolták, hogy ebben az ügyben a Főosztály szólt le hozzájuk.

Úgy látszik, izgatottan kezdtem viselkedni, mert két ápoló jött értem és bevittek a legközelebbi szülészetre. Annyit még megtudtam, hogy az ápolóknak is leszóltak valahonnan, hogy oda vigyenek — aztán elveszítettem az eszméletemet. Később meghaltam, de leszóltak a mennyországból, hogy várjanak velem, míg intézkednek, hogy hová kerülök. Azóta elég jó körülmények között élek. Arra ugyanis senkinek sincs ideje vagy képessége, hogy utána járjon, ki miért szólt le a mennyországból, s ezért — úgy hiszem — e körülmények között biztosítottnak láthatom örökkévalóságomat.

Somogyi Pál

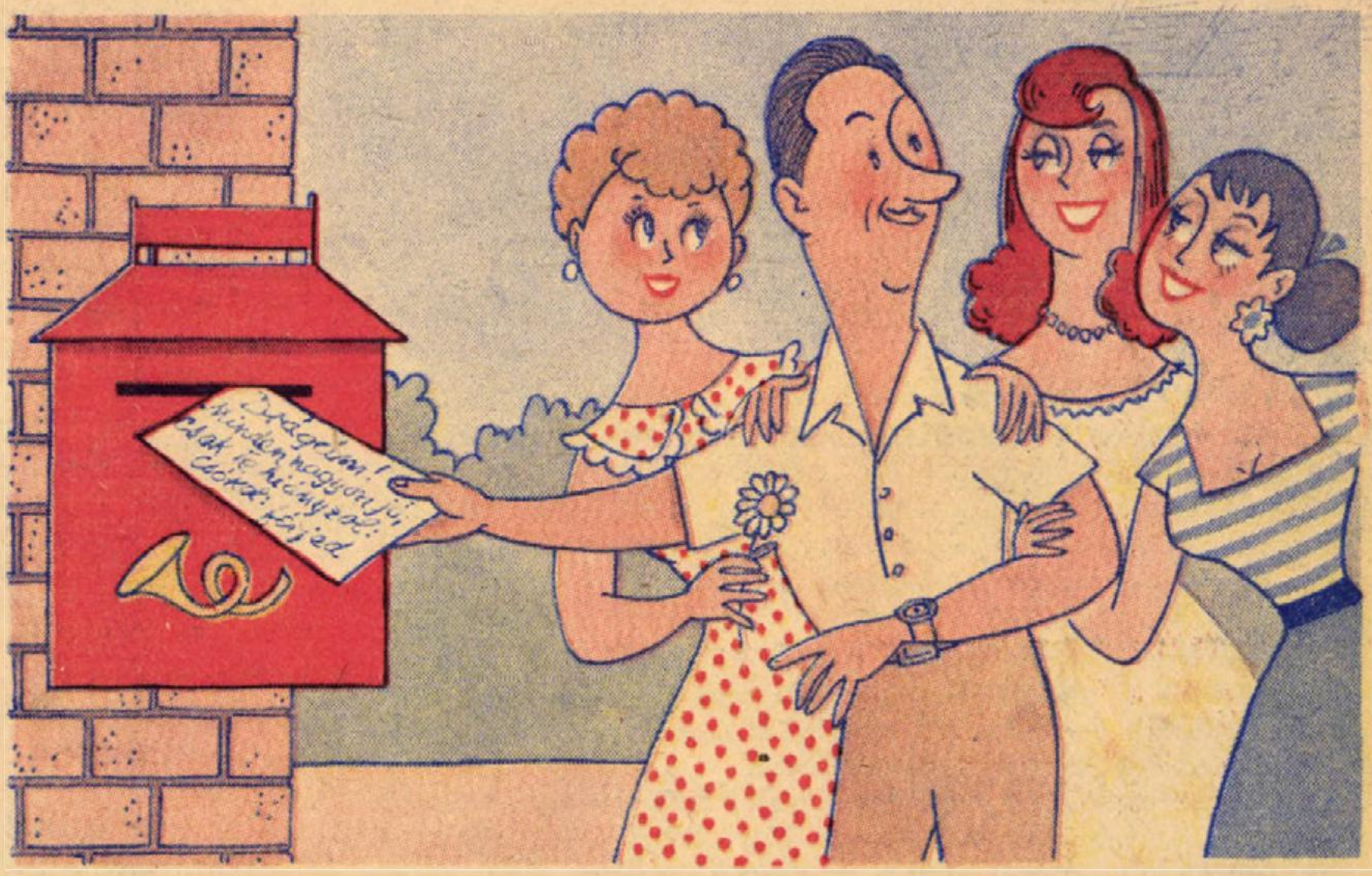
Nyári befőzés

Szegő Gizi rajza

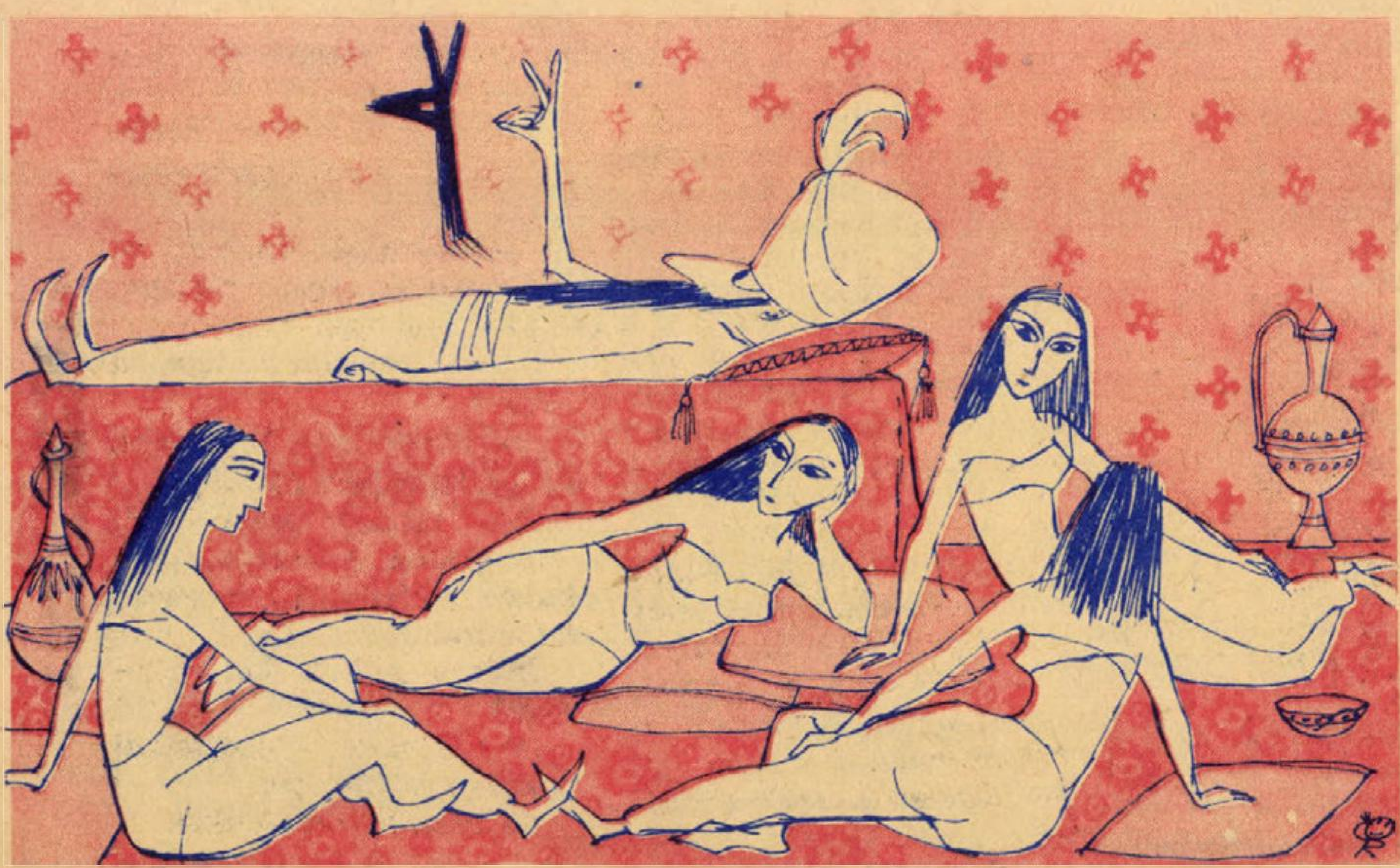
Anzix

Sándor Károly rajza

Unalom

Réber László rajza

Népzenészéknél

Sándor Károly rajza

— És még azt mondták a szakmai konferencián, hogy nincs bőgő-utánpótlás . . .

DOBOZY IMRE:

ELADÓ EGY LÓ

Istenbizony eladó.

Persze, ezt bele lehetne tétetni az újságba, az apróhirdetések közé. Dehát, először is, egy lónak mégis csak derogál, ha aprót hirdetnek belőle: másodszor is, ha már Küllő Ferenc bátyánk sehogysem tudta elsütni a lovát a mátéházi vásáron, nem kél el az tíz apróhirdetésre sem.

Szegény Küllő!

No de ne sajnáljuk előre. Hiszen ő se magát sajnálta, hanem a lovát. Hogy meg kell válnia tőle. Mert a Fecske olyan kezes jó lovacska volt, és tizenöt esztendős szolgálata közben úgy bevette magát Küllő bátyánk szívébe, hogy már szinte a családhoz tartozott. A kíméletlen idő azonban Fecske felett is eljárt: a hajdan tüzes csikóból mogorva, kelletlen, szeszélyes öreg ló lett.

De még a kornál nagyobb baja is van szegény Fecskének. Van egy bütyök a jobb hátsó csüdje felett. Egy daganat. Egy mirigy. Nem nagyon veszedelmes mirigy, évek óta se nem nő, se nem fogy, egy állapotban van mint a Samu nadrágja: azonban mégis csak mirigy.

Ez a mirigy legalább ötszáz forintot lecsap az árából.

Ámbár dugdosni is lehet a mirigyet.

Küllő bátyánk, vásár előtti napon, ezt forgatja elméjében. Ha például odaköti a lovat a vásártér kerítéséhez, fővel a kijáratnak, akkor a jobb oldalát szépen eltakarja a kerítés. Lássuk csak! Eloldja a kötőféket, s nekifaroltatja Fecskét a jászolnak. Kiváló. Semmi se látszik. Na ugye, hát nem kell olyan gyámoltalannak lenni.

Eszébe jut azonban, hogy ezek a mátéházi parasztok nem érik be a baloldali szemlélődéssel. Nem! Amilyen okosok, bele is bújnának, csakhogy mindent lássanak: végigtapogatják, körbe vezetik, alábújnak, hátára másznak... hajaj! — és persze, hogy meglelik a mirigyet, és akkor nincs megállása előttük.

Küllő bátyánk tehát visszaköti a lovát a jászolhoz, és elgondolkodik. Üsse kő, nem tagadja le a mirigyet.

Legjobb az egyenes út — mondja erősen a hallgatag Fecskének — bizony, lovacskám, ha már meg kell válnunk, váljunk meg becsületesen.

Ezen felbuzdulva, lelkében nagy békességgel vezeti ki másnap a Fecskét a vásárra. Nem köti a kerítéshez, nem faroltatja az álldogáló szekerek mellé, nem rejt és nem kisebbít semmi hibát. Hadd lássa a vevő a portékát olyannak, amilyen: mert azért, ha nehéz termézetűek is a mátéházi parasztok, ezt az egyet méltányolják, a tisztesség előtt leveszik a kalapjukat.

Elsőnek egy meggyesi gazda nézegeti a Fecskét. Körüljárja, szemére billenti a kalapot, úgy leskel szigorúan: megtapogatja a lovat, felnyitja a száját, belebámul. Aztán elmegy, aztán visszajön.

— Vén ló ez — mondja megvetően.

— Az — feleli higgadtan Küllő bátyánk.

A meggyesi bosszúsan rázza a fejét.

— Nem hallja? Mondom, hogy vén ló!

— Hiszen én is azt mondom. Sajnos, vén.

— De mirigye is van!

— Bizony van. Sajnos, van.

A meggyesi rámereszti a szemét Küllőre.

— Hallja? Mirigyes ez!

— Az. Mirigyes.

— Dehát így olcsóbb!

— Persze. Így olcsóbb.

A meggyesi ijedten curukkol.

— Bolond maga, hallja — mondja messziről, és elhúzza a tenyerét a homloka előtt — tiszta ütődött, hallja...

És úgy eltűnik a sokaságban, mintha ott se lett volna. Hát nem? Hát nem bolond az, aki egy szóra mindent bevall? Ilyen bolondtól nem szabad lovat venni: a meggyesinek legalább is nincs hozzá bátorsága.

Később egy gémnyakú, cingár kis ember jön oda, a mátéházi tanyáról. Küllő bátyánk ismeri látásból. Igen jóakaratú, igen csendes kis ember, nincs benne egy körömfeketényi ravaszság.

A kis ember körülgyalogolja párszor a Fecskét.

— Öreg — mondja szemérmesen.

— Öreg — feleli Küllő.

— Hm — mondja amaz, és olyan a sovány ábrázata, mintha hitetlenkedne. Nem is szól sokáig. A szeme sarkából vizsgálódik, de már nem a lovat vizsgálja, hanem a gazdáját.

— Aztán — rukkol ki végre — tudja-e, hogy mirigye is van?

— Tudom, sajnos — bólint Küllő.

A tanyai kis ember nyitva felejti a száját. Úgy bámul Küllőre sötéten. Deres feje búbjától a csizmája orráig végigméri Küllő bátyánkat, s csak a fejét se billenti, a szemét se rebbenti köszönésképpen: megfordul, s elkocog sietve.

Már most Küllő is mérges.

— Hé! — kiáltja a tanyai után. — Hiszen így olcsóbb!

— Nem kell — rázza fejét az atyafi. — Ingyen se kell! Hallja, ha maga ezt a két hibát mindjárt bevallotta: akkor még mennyi dugott nyavalyája lehet ennek a rossz lónak?

Akaszd fel magad — dohogja Küllő.

Azonban jön egy testes, kedélyes, veresarcú letéci gazda. Lekezel nyájasan, hátba ütögeti Küllő bátyánkat, cigarettával kínálja, szemeközé néz, fecseg-locsog, mintha a ló ott se lenne.

— Héhéj, idesapám, osztán még megnézi a menyecskét? — hunyorít Küllőre, és belekacag az arcába atyafiságosan.

— Á, kérem — mondja Küllő, és lesüti a szemét.

Ekkor a letéci, még mindig háttal a lónak, azt mondja:

— Öreg.

— Mit csináljak? Öreg. Megöregedett.

— De mirigye is van.

— Van egy — mondja Küllő, és magában ámuldozik, hogy ez a letéci hogy vette észre a mirigyet, mikor oda se nézett.

— Szóval, öreg is, mirigyes is? — kérdi a letéci.

— Az.

— Különös — mondja a letéci, és már nem olyan barátságos. — Öreg is, mirigyes is, osztán maga mégis el akarja adni, ugyi?

— Na de olcsóbban...

— Olcsóbban! Nem szégyelli magát? Tudja, hogy már nem is ló, hogy már csak a bőre fogja össze az egészet... osztán kiáll vele a vásárba?

— Na de megbocsásson, én nem tagadtam...

— Nem hát! Mert a vak is látja! Öreg is, mirigyes is, osztán kiáll vele... Nem mondom, van pofája!

— Mit beszél maga?

— Én? Hallják, emberek? Hogy én mit beszélek? Ő mit beszél! Kiáll egy mirigyes, öreg lóval, osztán még pénzt kér érte... Piszok ember maga, hallja, de a mátéháziak mind ilyenek! Piszkos népség! A döglött lovat is rásóznák a becsületes emberre, hogy még paripa, de úgy kell nékem, minek jövök a mátéházi vásárra, maradtam volna otthon!

Így szónokolt a letéci testes férfiú, és egészen fellázította a lóvásárló atyafiakat. Bizony, Küllő bátyánk talpa alatt meleg lett a vásártéri föld, pucolnia kellett, mert utóbb még elhegedülik a nótáját. Fogta tehát a jámbor és hallgatag Fecske kötőfékjét, lesunyta fejét, s üggyel-bajjal általvergődött a felbőszült sokaságon.

Azok tán még mindig ott vannak, s még mindig szidják.

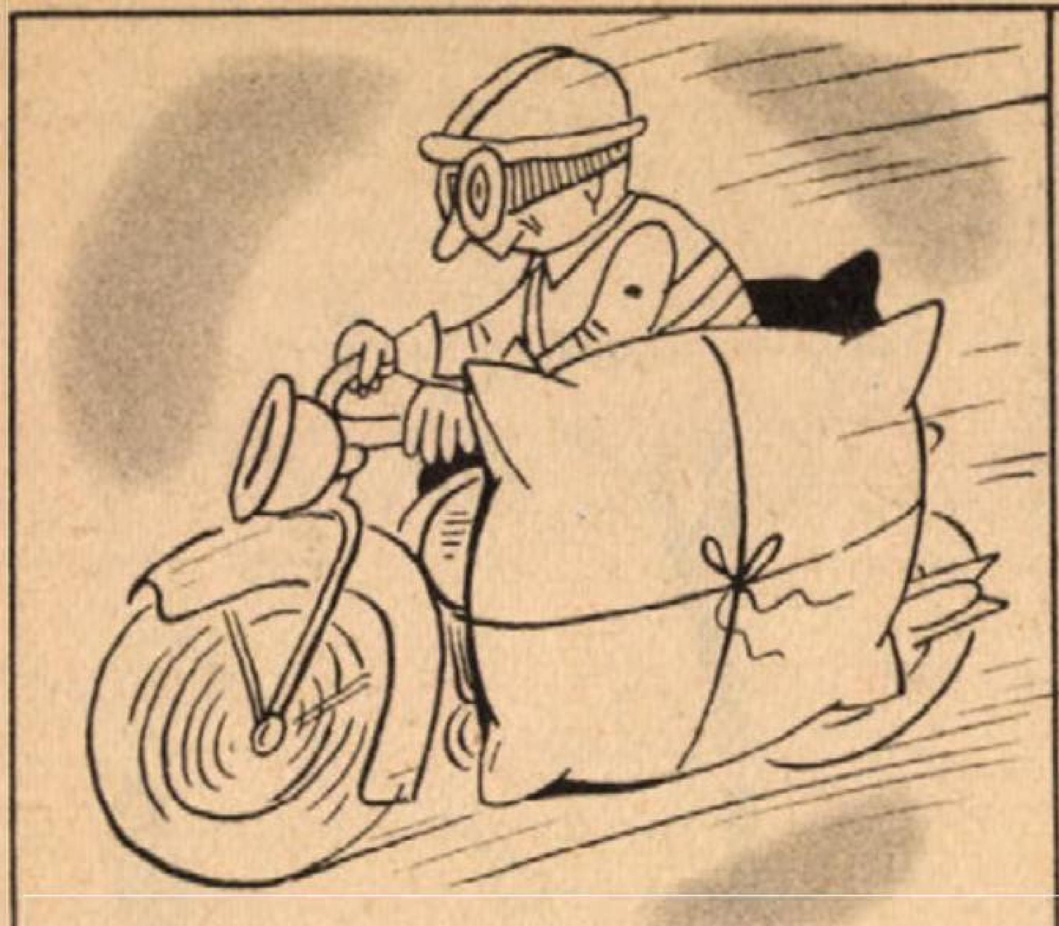
A Fecske meg még mindig ott lógatja fejét az istállóban.

Vegyék meg, jó emberek! Csodálatos állat. Egy olyan ló, tán az első olyan ló, amelyiknek semmi hibáját se tagadta le a gazdája.

Csendes Budapestet!

(A mi zajtalanítási ötleteink)

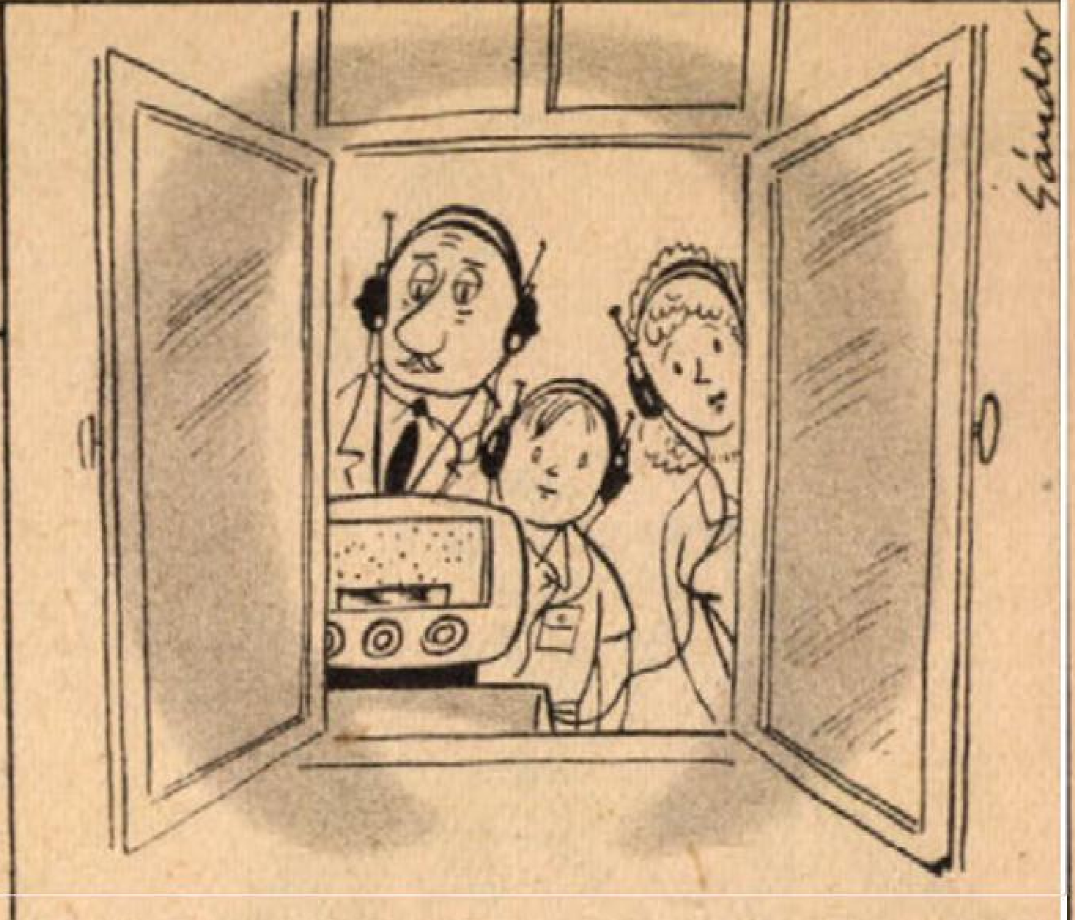
Sándor Károly rajza

Motorkerékpár hangfogó párnával

Autóduda helyettesítő hangszer

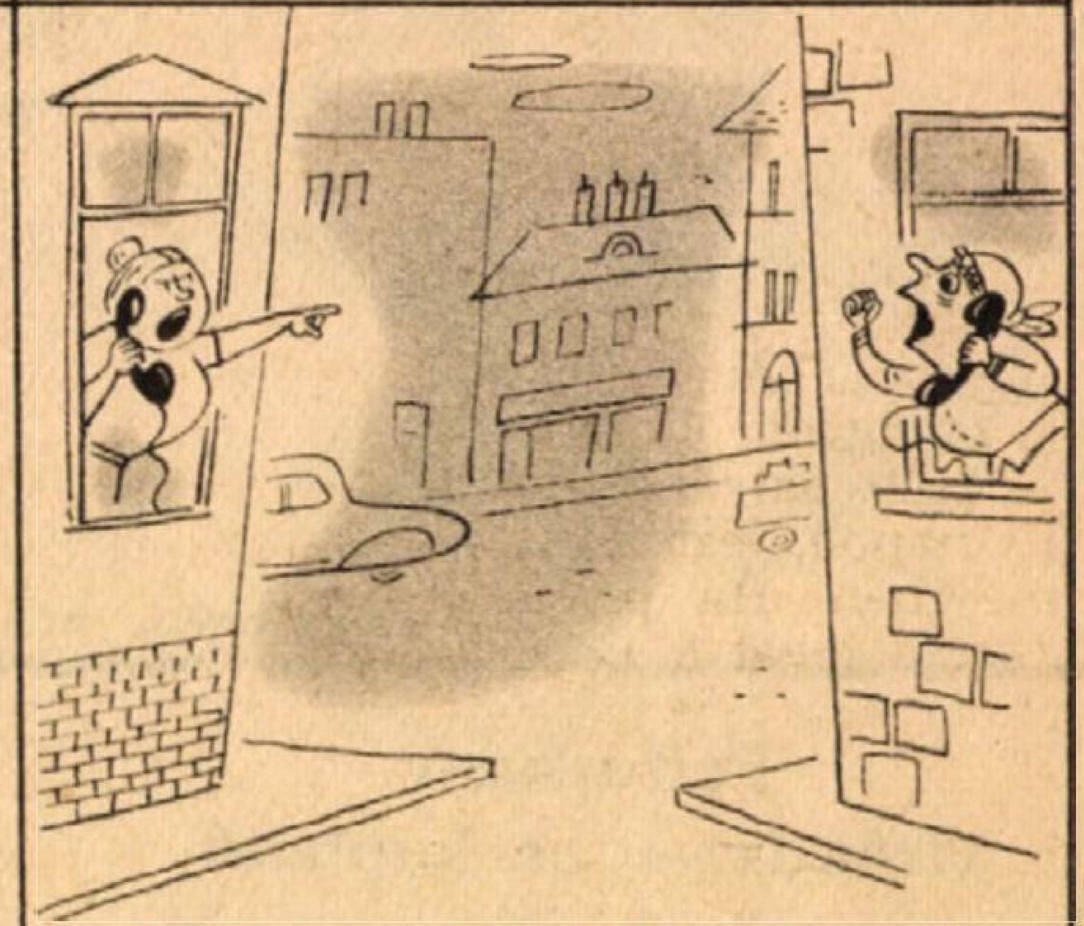
Nyitott ablaknál csak fejhallgatóval lehet rádiót hallgatni

Daloskedvű részegeknek: kötelező búvársisak

Fülbesúgó esti rikkancs

Szomszédasszonyok csak így tereferélhetnek

Nem szeretem a feltűnőséget

Tudjisten, nem szeretem a feltűnőséget. Minél idősebb vagyok, annál jobban iszonyodom tőle.

Múltkorában is szorongok a negyvenhatos busz elején, hónom alatt a táska, jobb kezemmel a kapaszkodórúdon függök. Észre se veszem, hogy a hátsó lépcsőn betülekedik a kocsiba régi, falumbeli ismerősöm, Kapor Tóni. Csak öblös szavára kapom fel a fejem, amint azt kiáltja:

— Szevasz, apafej! Már észre sem veszed a szegény embert?

Kényszeredett mosollyal feléje bólogatok.

— Derék klapec vagy, apafej! — kiabálja a köztünk levő, körülbelül nyolcvan fejen keresztül. — Az este hallottam egy riportodat a rádióban. Jól megmondtad a magadét a háromszögfejű építésügyieknek! Ez igen. Na, mondom magamban, ez a pók nemhiába maradt a helyén a racinál, érti is a szakmát!

Elöntött a pirosság. Mit mondjak erre? Mit mondjak, amikor nyolcvan szempár pillantása mered már az arcomra? Hirtelenében letöröltem homlokomról az izzadtságot. De kár volt még ez a mozdulat is. Az egyik hölgy máris nyújtotta a zsebkendőjét, és sorolta pityeregve:

— Jaj, ha tudtam volna, drága fiaalúr, ha meg nem sértem, ha istent ismer, jöjjön ki egyszer hozzánk, csak nézze meg, kérem, a lakásunkat, két esztendeje járok már a nyakukra . . .

Oldalról egy férfi ragadott meg:

— Hozzánk jöjjön ki a gyárba. Tudja, hogy milyen disznóságot csinálnak ott a bérelszámolók? Arról magának fogalma sincs. Olyan riportot csinálhat, hogy ropogni fog bele az ég is.

Rohant a busz. Repültem egyik karból a másikba. S az átkozott, vigyorgó képű Kapor Tóni még biztatta az embereket:

— Ne féljenek csak, ez elintézi! Ismerem. Ez olyan pók, hogyha egyszer rászáll valamire, nem nyugszik addig, míg el nem intézi.

A véletlen megmentett. Kinyílt az első ajtó, s a hátulról érkezett nyomás lesodort a földre. Nem méltatlankodtam, pedig három megállóval arrébb lakunk még. Elindultam hazafelé, szidva magamban Kapor Tónit, akár egy lovat.

A minap azonban, szerencsétlenségemre, megint összehozott vele a sors. Fényes délben. A negyvenhatoson. Tömve volt a járat bevásárló asszonyokkal.

Újságot olvasva álltam a sarokban, hátul.

Fölszállott Tóni. Észrevettem. Belebújtam az újságba nyakig. Elhaladtunk egy megállót. Már reménykedtem. Uramisten, csak ne vegyen észre ez az ökör! Óvatosan kisandítottam az újság mögül.

Ez lett a vesztem. Kapor Tóni, mint a vércse csapott rám.

— Szevasz, apafej! Ezer éve nem láttalak. Tegnap este meghallgattam a riportodat. Azt hittem, elsírom magam. Na, mondom magamban, ez a pók nemhiába maradt a helyén a racinál . . .

És ebben a pillanatban arra ösztökélt valami, hogy közbevágjak:

— Hagyd el, Tóni. Hát mindig csak én, csak én? Valahányszor találkozom veled, azt sem tudom megkérdezni, hogy vagy? — zengtem feléje olyan hangon, hogy az egész kocsi rámfigyelt. — Ott dolgozol még mindig az Agyagkiszerelőnél?

Tóni elsápadva bólintott.

— Könyvelsz? — folytattam könyörtelenül. — A múltkoriban kezembe került a hivatalos kimutatástok. Na, mondom magamban, ezek a Kapor Tóniék derekasan kiveszik részüket az agyagtermelésből . . .

Akkorra azonban Tóni hozzámfurakodott. A fülemhez hajolva sziszegte:

— Meg vagyok sértve, öregem. Nagyon jól tudod, hogy nem szeretem a feltűnőséget . . . Te meg itt mindent kiteregetsz. Ezt igazán nem vártam tőled . . .

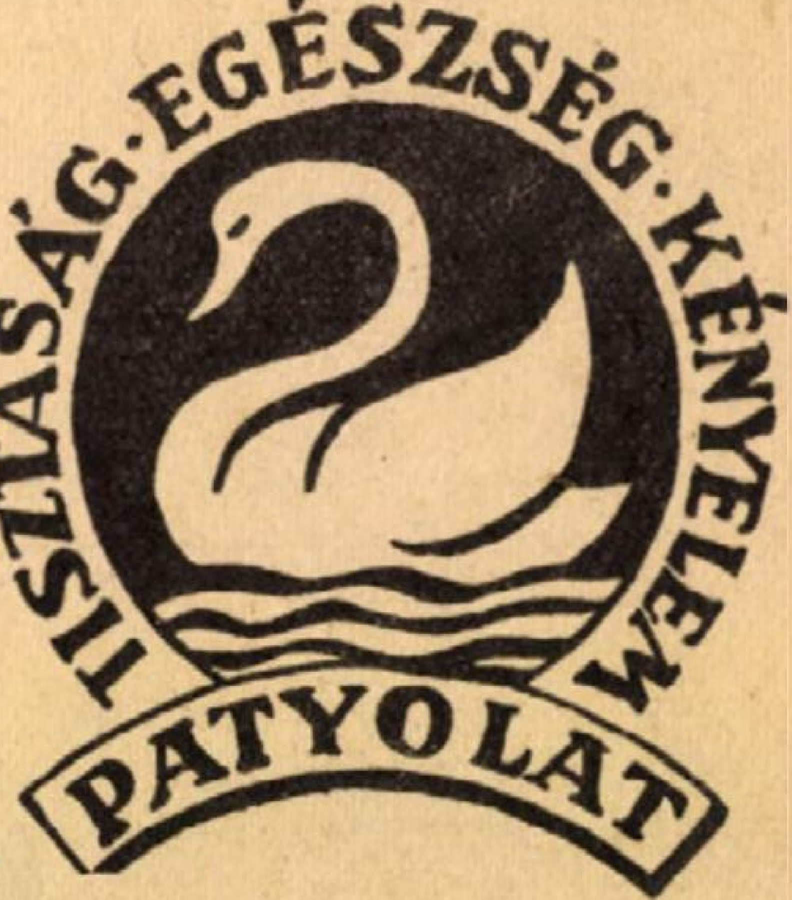
Aztán elhúzódott.

Én meg nyugodtan utaztam hazáig. Egye meg a fene. Megadtam neki én is. Mikor leszálltam a buszról, büszkén húztam ki a mellem.

Galambos Lajos

Javaslatunk új Patyolat-emblémára

Sándor Károly rajza

A régi

A javasolt

Az őskorban

Kaján Tibor rajza

— Megengedi, hogy hazakísérjem?

A becsületes horgász

Schwott Lajos rajza

Felfújható strandszatyor kapható

Gerő Sándor rajza

— Látod, Jenő, nem kellett volna annyira felfújni! . . .

A sláger lélektana

Néhány napig egy szolid és csendes kis fürdőhelyen üdültem, s azóta egyebet sem teszek, mint bolyongok a város peremén. Gyengébbek kedvéért megmagyarázom, hogy létezik egy népszerű dal, amelynek legnépszerűbb sora így hangzik: *„Bolyongok a város peremén . . .”* Nos, ezt a kedves kis dalt, ezt a „slágert”, úgy nevezik ezeket a kedves kis dalokat, naponta reggeltől estig bömbölte két hangszóró, amelyek közül az egyik a strandon, a másik az ablakom alatt volt elhelyezve. Félreértés ne essék, a két hangszóró nem ugyanazt a műsort közvetítette, egymástól függetlenül, mindegyik a saját szakállára bolyongott a város peremén. Hogy ne felejtsem, egy zenekar is dolgozott a szállóhoz tartozó vendéglő teraszán, amely időnként, ha a két hangszóró egyike sem bolyongott, a maga részéről szintén bolyongott a város peremén. Már ez maga is bőven fedezte az üdülni vágyók bolyongási szükségletét, de a rendes műsoron kívül mindkét hangszóró „Szívküldi”-t is közvetített, mindössze csekély három forintért. És mit gondolnak, mit küldött egymásnak munkás, paraszt és haladó értelmiség? Egy kedves kis dalt: egy népszerű slágert, amely így szól:

„Bolyongok a város peremén . . .”

Már korán reggel erre ébredtem:

„Józsi bácsinak, a kerékpármegőrzőnek, lelkiismeretes, minőségi munkájáért küldik ezt a dalt a kerékpárosok . . .”

És utána váratlanul és meglepetésszerűen felharsant a dal:

„Bolyongok a város peremén . . .”

Ezt küldte férj a feleségnek, unoka a nagypapának és a szövetkezet hálás dolgozói szeretett főkönyvelőjüknek. A dal megtöltötte a szobámat, bekúszott agyam tekervényeibe, s vér helyett csörgedezett ereimben. Ezt susogták a fák a tóparton, ezt csicseregték a madarak és este, ha feljött a hold, kárörvendő vigyorgással ezt dalolta: *„Bolyongok a város peremén...”*

Egy este, mikor már a rendes esti idegrohamon túl voltam, megkíséreltem, hogy megtanuljam a dal szövegét, de a hangszóró torzított és hiába füleltem eszelősen, semmi mást nem tudtam kivenni, csak ezt:

„Bolyongok a város peremén . . .”

Másnap vasárnap volt és a bolyongás orgiáját ülte. Délután nem bírtam tovább, bevetettem magam az erdőbe és egy félórai gyaloglás után lerogytam a földre. Félig aléltan csak annyit hallottam, hogy a „Városi Tanács Művelődési Osztálya Gyermek Üdülőjében” bekapcsolják a rádiót és egy behízelgő tenorhang ezt énekli:

„Bolyongok a város peremén . . .”

Még aznap hazautaztam. Azóta eltelt egy hét és tegnap este, amikor társaságban voltam, a rádióból ismerős dallam ütötte meg a fülemet. A háziasszony kérdezte:

— Ismered ezt a dalt?

— Hogyne! — mondtam büszkén. — Jó kis sláger . . . — És halkan dúdolni kezdtem:

„Sejde, bolyongok a város peremén . . .”

Gádor Béla

MI ebből a tanulság?

Írtam én már humoreszket, életrajzot, tragédiát és bökverset, csak állatmesét nem írtam még, olyat, aminek a végén — jó időben, rossz időben — kijön a tanulság. Pedig nem nagy kunszt ilyet csinálni: az ember felül bedob egy fókát és két leopárdot, az egészet jól összerázza és alul pedig kijön az, hogy: tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszúéletű lehess a földön.

Megfigyeltem azonban, hogy az emberek türelmetlenek, nem is türelmetlenek, mohók és szeretnék minél előbb megtudni a tanulságot. Remegő fejjel, kicserepesedett ajakkal, lázban égő szemekkel futnak át a mesén, hogy minél előbb kielégüljenek egy tanulsággal. Ebből én levontam a tanulságot és megírtam ezt az újszerű állatmesét:

„Az ebihal és a sültgalamb.

Mi ebből a tanulság? Ne paráználkodj!

Egyszer az ebihal, aki máskülönben erkölcstanprofesszor volt a tudományegyetemen, vakáció lévén, sétálni ment az erdőbe. Hát, amint éppen ment, mendegélt, találkozott egy sültgalambbal.

— Nem látott erre uraságod egy negyvenkettes barna félcipőt, gojzervarrással? — kérdezte az ebihal professzor.

Nagyot csodálkozott e kérdésen a sültgalamb és eltátotta a száját, mire berepült egy anyagbeszerző, hóna alatt egy aktatáskával.

A professzor gúnyosan így szólt:

— Lásd fenn!"

Félő azonban, hogy egyesek még ezzel sem elégednek meg. Ezeknek a következő tanulságos mesét ajánlom:

„Erdő mélyén nem jó lakni

Az erdő mélyén, egy rekettyebokor tövén tanyázott a „pénzt olvasva, az asszony verve jó", kis családjával, hét tanulságkölyökkel, akik egész nap csak hancúroztak, fára másztak és málnát ettek. Hiába intette őket nagyapjuk, a bölcs, öreg szakállas „néma gyereknek az anyja sem érti a szavát", a kis csemeték nem hallgattak az okos szóra.

Egy szép napon aztán arra járt a félelmetes erdőréme, „aki másnak vermet ás, maga esik bele" és hamm! bekapta mind a hét tanulság-gyereket.

Nem messze a tragédia színhelyétől, egy jegenyefán ült a „jobb ma egy veréb, mint holnap egy túzok", aki látta ezt a szomorú esetet és így szólt:

Mi ebből a tanulság? Más kárán tanul az okos, avagy evés előtt mindig mossál kezet."

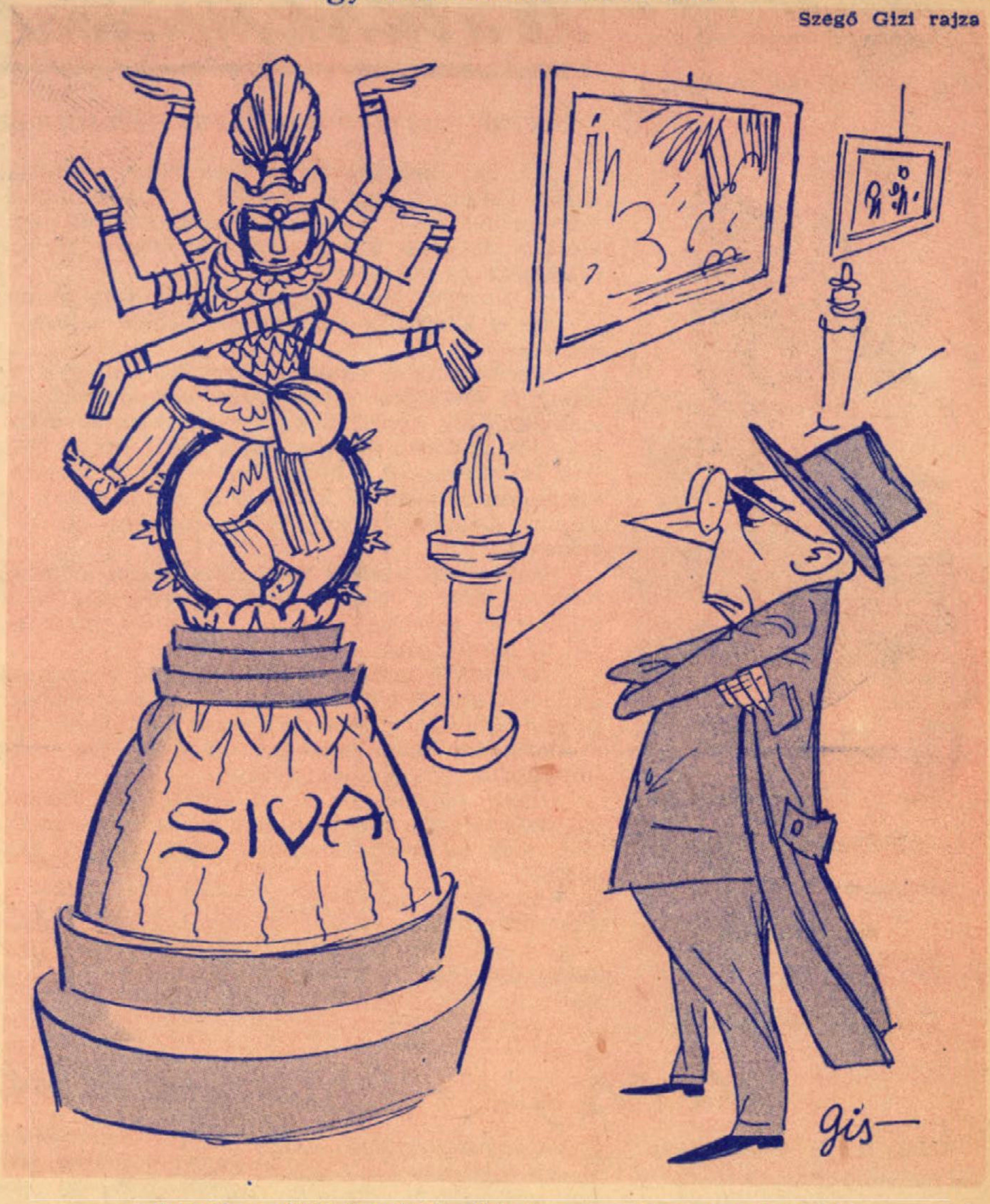
Végezetül volna még egy szerény javaslatom. Ha az állatok olyan bölcsek, mint ahogy az az állatmesékben van, akkor eljött az ideje, hogy kiadják egy menyét essay-it, vagy egy apamén aforizmáit. Nem volna rossz ez sem: „Társadalmi erkölcs. Filozófiai tanulmány. Írta egy lótetű."

Esküszöm, hogy az állatmesék elvették a kedvemet a marhahústól, pedig imádom főve, tormával. Mindig az jár az eszemben: ki tudja, milyen okosakat mondhatott volna nekem az a marha!

Mikes György

Egy karrierista műélvező

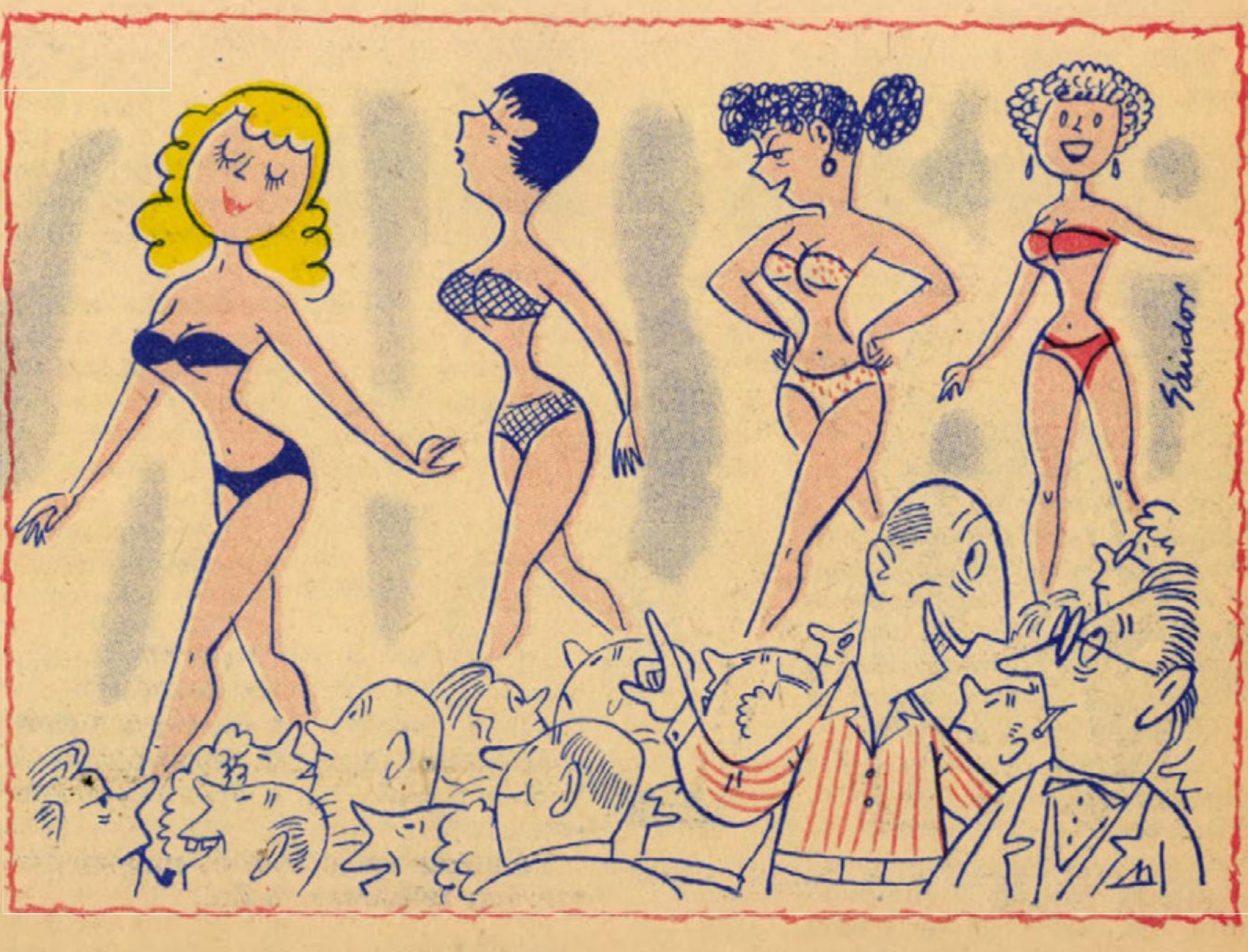
Szegő Gizi rajza

— Irigylésreméltó! Ennyi könyökkel nem csoda, hogy isten lett...

Szépségverseny a Balatonon

Sándor Károly rajza

— Ahá, most már értem, miért egy ruha az első díj! ...

Sajtóbemutató előtt a Budapest-mulatóban

(Egy hétfői alkalmi előadáson)

Sándor Károly rajza

— Mennyi meghívó! Hiszen még ötödennyi embernek sincs hely!
— Na és?! Tudja, milyen jó reklám egy kis tömegbotrány a bejárat előtt?

Le a bürokráciával!

Szeszt szeretnének főzni Bácsalmáson

Ha egy anyagbeszerző nem akar állandóan csalódni, akkor ne legyen derűlátó. A bácsalmási Földművesszövetkezet anyagbeszerzője se volt optimista, amikor utasítást kapott, hogy sürgősen szerezzen be rézlemezt és rézcsövet.

— Ez nem megy gyorsan — mondta az elnöknek —, ne is kérjük a jövő hétre, hanem adjunk időt a szállításra.

Kiállították a nyomtatványt, elküldték a Vendéglátóipari Országos Szövetkezeti Központnak, ahonnan visszaküldték az űrlapokat azzal, hogy egyfajta anyagot csak egyfajta űrlapon lehet kérni. Mivel űrlap nem volt Bácsalmáson, a bürokrácia-elleni küzdelem harcos szellemében házilag készült, a nyomtatottal teljesen azonos űrlapon küldték el a rendelést. Ez is visszaérkezett...

Házi nyomtatvány nem előírásszerű, nem használható — szólt a visszautasítás. „Szerencsére” a VOSZK küldött új nyomtatványokat, úgy hogy ismét kiállították 12 példányban.

Az olvasó talán már sejti: ezúttal is baj volt, megint visszakapták a rendelést. Ok: a megrendelt mennyiség több, mint amennyi nekik járt. Ezen egy kicsit csodálkoztak Bácsalmáson, mert a VOSZK szakembere állapította meg a mennyiséget.

Ilyen előzmények után küldték el Bácsalmásról negyedszer is a megrendelést és egyben megállapították, hogy az űrlap-bürokrácia eddig kéthavi késést jelentett.

Az FMSZ-ben most nagy totózás folyik: mi jön Pestről? Rézlap és cső a szövetkezeti szeszfőzdéhez, vagy pedig ismét a 12 darab megrendelőlap, amelyeken talán újra találnak valami hibát — ha nagyon akarnak...

(sti)

Egerek és — mérgelődő emberek

Az Erzsébet királyné út, Uzsoki utca és a Laky Rudolf utcai új település lakói két év óta harcolnak, hogy a környéken felhalmozott szemetet elszállítsák és az utcákat rendbehozzák. A település környékén levő utat, amely az Uzsoki utcához tartozna, az idén végre el is kezdték építeni, de a munkát csakhamar abbahagyták. Jelenleg egy szál ember kapirgál az úton. Ha nem kap segítséget, talán tíz évet is ezzel a munkával töltheti el.

A felgyülemlett törmelék és szemét miatt környékünk az egerek eldorádója. A közelben levő, már régóta használatlan felvonulási épületek lebontását is abbahagyták. Most ott állnak ezek a földszintes házacskák félig ledöntve, összerombolva.

Mikor lesz végre rend a környékünkön?

Hámor Lajos
lakóbiz. elnök
XIV., Uzsoki u. 48.

„Jellegű”

Július 14-én Velencén barackot vásároltam. Kényelmesen akartam utazni, ezért párnás-jegyet váltottam. A vonaton kiderült, hogy az egész szerelvényen nincs párnás-kocsi. Így a többi párnás-jegyű utastársammal együtt fapados kocsiban utaztunk.

Miért adnak ki párnás-jegyet, ha nincs párnás-kocsi?

Lóránt László
Bp., XIII. Váci út 108.

Megjegyzésünk: Sok hasonló levelet kaptunk már, amelyben olvasóink hasonló panaszokról számoltak be. Egyik olvasónk kérdésére a MÁV-nál azt a felvilágosítást adták, hogy a kocsik ugyan tényleg fapadosak, de párnás jelleggel (!) közlekednek. Mit szólna a MÁV, ha valamelyik utas egy 30 forintos jegyért 20 forintot fizetne és azt mondaná, hogy ez a 20 forint tulajdonképpen 30 forint „jellegű”?

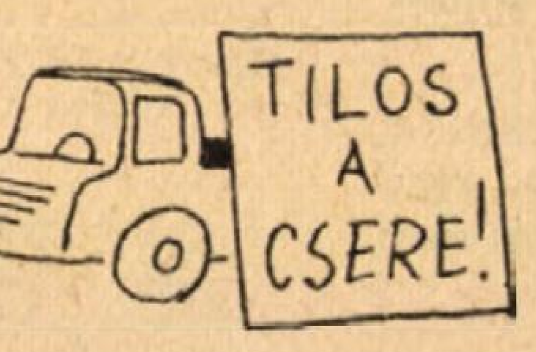
A telekesi tsz autója

Termelőszövetkezeti csoportunknak, amely Petőfi nevét viseli, van egy teherautója. Erre a kocsira azonban csak ritkán van szükségünk. Egyik tagunknak az a jó ötlete támadt, hogy adjuk el a gépkocsit és vegyünk helyette egy szükségünk, olyanra, amire szükségünk van?

Simon Máté
Telekes, Vas megye

*

Beszéltünk a csere ügyében a Földművelésügyi Minisztérium termelőszövetkezeti főosztályával. Kijelentették, hogy rendeletileg semmi akadálya sincs az ilyen adásvételnek. Úgy látszik, amikor Pesten jártak, nem az illetékes osztályon voltak. Reméljük, hogy a csere ügye most már hamarosan elintéződik.

Persze így is lehetne

Az autó gumikereke sem tart örökké. Elkopik vagy elszakad... Mi ilyenkor a teendő? Az autó tulajdonosa a Gumiabroncs Értékesítő Vállalatnál vesz egy új gumikereket. Igaz, hogy csak a rossz, régi leadása esetén adnak újat, ami rendben is volna, ha bevihetné az üzletbe és ott elintézhetné az adás-vételt.

Sajnos, nem így van! A rossz abroncsokat nem ott kell leadni, ahol az újat veszik. Ki kell vinni Csepelre, de ott sem akárhová, hanem a Budafoki útra, ott valahol az isten háta mögött és nem is akármikor, hanem csak 8-tól 2-ig. Tehát a legnagyobb munkaidőben a szakadt, rongyos gumiabronccsal ki kell kutyagolni Csepel

túlsó végére. Igen, kell, mert másképp nem kapni újat!

Mint a címben írtam, lehetne másképp is. Úgy, ahogy levelem elején álmodoztam róla...

Dr. Góth Endre
Bp., II. Garas u. 7.

kis Zetor-motort. Azt alaposan kitudnánk használni. Akadt is vevő, a Baltavár és vidéke Földművesszövetkezet. Cseretárs is akadt volna: pótkocsis Zetort akartak adni teherautónkért.

Termelőszövetkezetünk a csere mellett döntött, de a megyei Tanács nem engedélyezte az autó és a Zetor cseréjét.

Nem nyugodtunk bele a határozatba és felszaladtunk Budapestre a Földművelésügyi Minisztériumba, de sajnos, nem orvosolták ügyünket.

Nagy tanácstalanságunkban végül is valaki azt ajánlotta, hogy írjunk a Ludas Matyinak és kérdezzük meg, értik-e ők, miért nem cserélhetünk el egy olyan gépet, amire nincs

Ilyen még nem volt!

A Bajcsy Zsilinszky út és az Ó utca sarkán levő cukrászda önmagát nem hirdeti, de annál inkább reklámoz más VI. kerületi vendéglőket. Így például a Hubertus vadásztanyát is. Az üvegre festett díszes táblán ez áll:

Hubertus vadásztanya
NEDV KÜLÖNLEGESSÉGEK
FOLYÓ BOR, CSAPOLT SÖR
Hangulatos esték, Hajós utca 3.

Ezen a vadásztanyán tehát nemcsak a bor folyik (milyen pazarlás!), hanem nedvkülönlegességek is kaphatók. Nahát, hogy mik vannak...

A számfejtők dicsőségéért

Szerintem a költők, az írók, a művészek az okai annak, hogy az adminisztratív munkaerők mind a mai napig nélkülözik a romantika éltető elemeit. Hallatlan igazságtalanság ez!

Nézzük csak a nagy alkotásokat. Hőseik: királyok, hercegek, katonák, kalandorok, gengszterek, nőcsábászok, lovagok, csavargók, esetleg vezérigazgatók, traktorosok, pilóták, írók, művészek, esztergályosok.

De vajon írtak-e már egyetlenegy eposzt is bérelszámolóról?

Eszébejutott-e valamelyik szobrásznak, hogy márványbafaragja a számfejtő alakját?

Láttunk-e már egyetlen filmet is száguldó könyvelőről, vagy kettős életet élő hivatalsegédről, aki nappal hivatalsegéd, de éjszaka totószelvényeket számol?

Nem is arról van szó, hogy az adminisztratív dolgozók semmiféle elismerésben nem részesülnek. Korántsem. Kapnak vállalatvezetői dicséretet, prémiumot, előléptetést. De hol itt a romantika?

Pedig mennyi lehetőség nyílik a regényírók számára!

Képzeljünk csak el egy regényt, amelynek egyik főhőse egy rettenthetetlen bérelszámoló lenne, akinél messze földön senki sem számol jobban bért. Szerelmes egy gyönyörű leányba, de annak kegyeiért egy daliás számfejtő is küzd. A lány nem tudja, melyiket válassza, hiszen egyik nagyobb hős, mint a másik. Egy alkalommal például elromlott a számológép és a bérelszámoló puszta kézzel ezer markos munkás bérét számolta el. A számfejtő pedig földrengés idején sem hagyta el őrhelyét és erejét megfeszítve, utolsó, pontosabban utolsóelőtti leheletéig fejtette a számot. A két hős elhatározta, hogy összeméri erejét a leány kezéért. Párbajt vívnak: amelyik először követ el hibát, az lemond a lány kezéről. Rettenetes harc indul meg, tűzvészen, tornádón, hóviharon keresztül folyik az ádáz küzdelem, amíg a számfejtő egy nyolcast hatosnak néz. A bérelszámoló győzött, de korán örül, mert a leány közben beleszeretett a számfejtőbe és megszökik vele. Üldözés árkon, bokron, tengeren, levegőn át, míg végre...

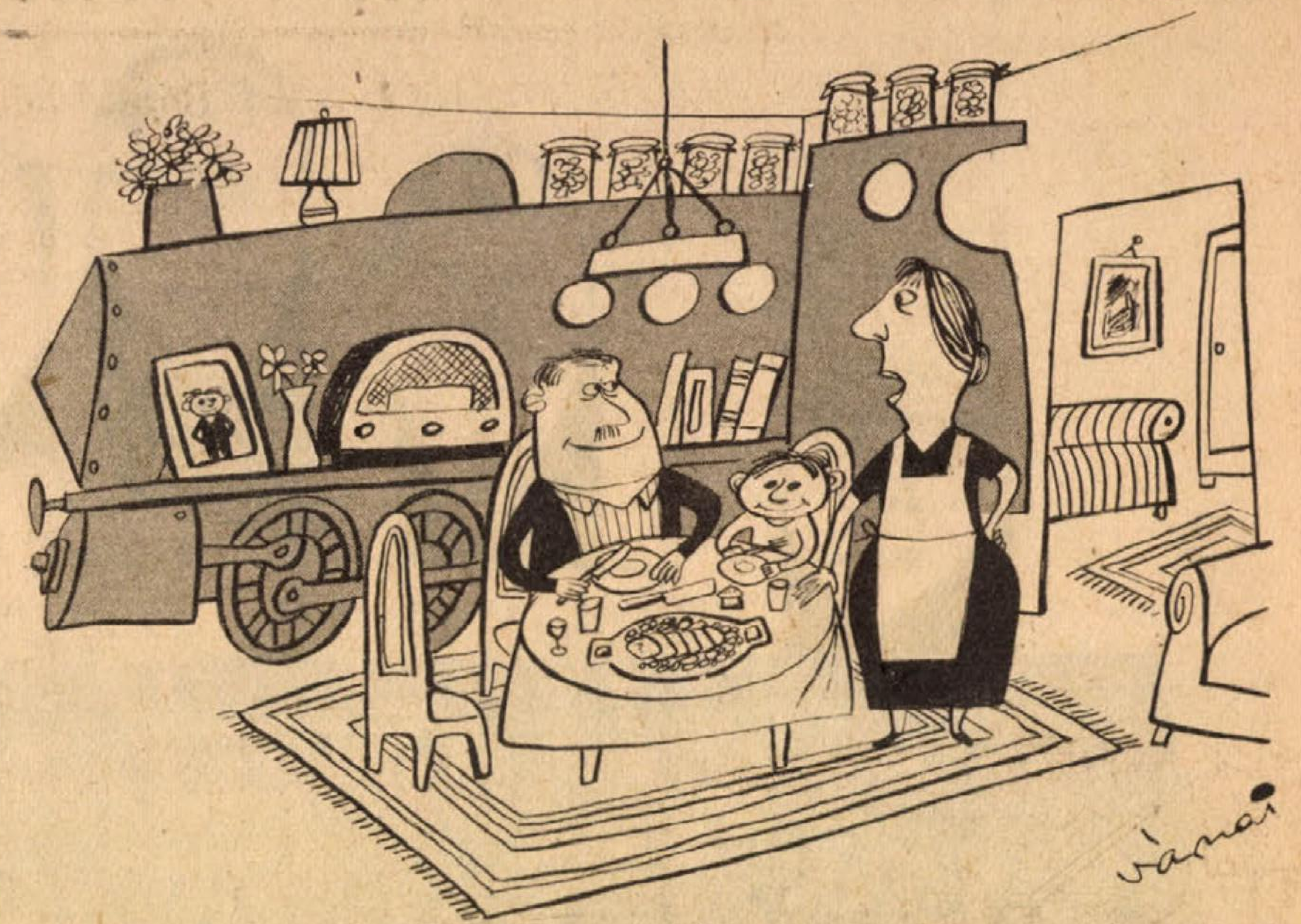
Be sem tudom fejezni a történetet, mert itt áll mögöttem a fiam, s az eddigieken annyira fellelkesedett, hogy elhatározta: pisztolyt, lasszót, könyökvédőt és tintaceruzát szerez, megszökik és beáll bérelszámolónak.

Még néhány regény, opera, film, szobor és vers az adminisztratív munkaerőkről, s ők lesznek korunk marcona hősei, akik halálmegvető bátorsággal végzik ezer veszély közepette is kalandos hivatali munkájukat.

Nádasdi András

Példázat a szocialista magántulajdonról...

Várnai György rajza

— Tudod, drágám, nagyobb mozdonyt nem mertem kihozni, mert megszigorították a kapunál az ellenőrzést.

A film-parnasszuson

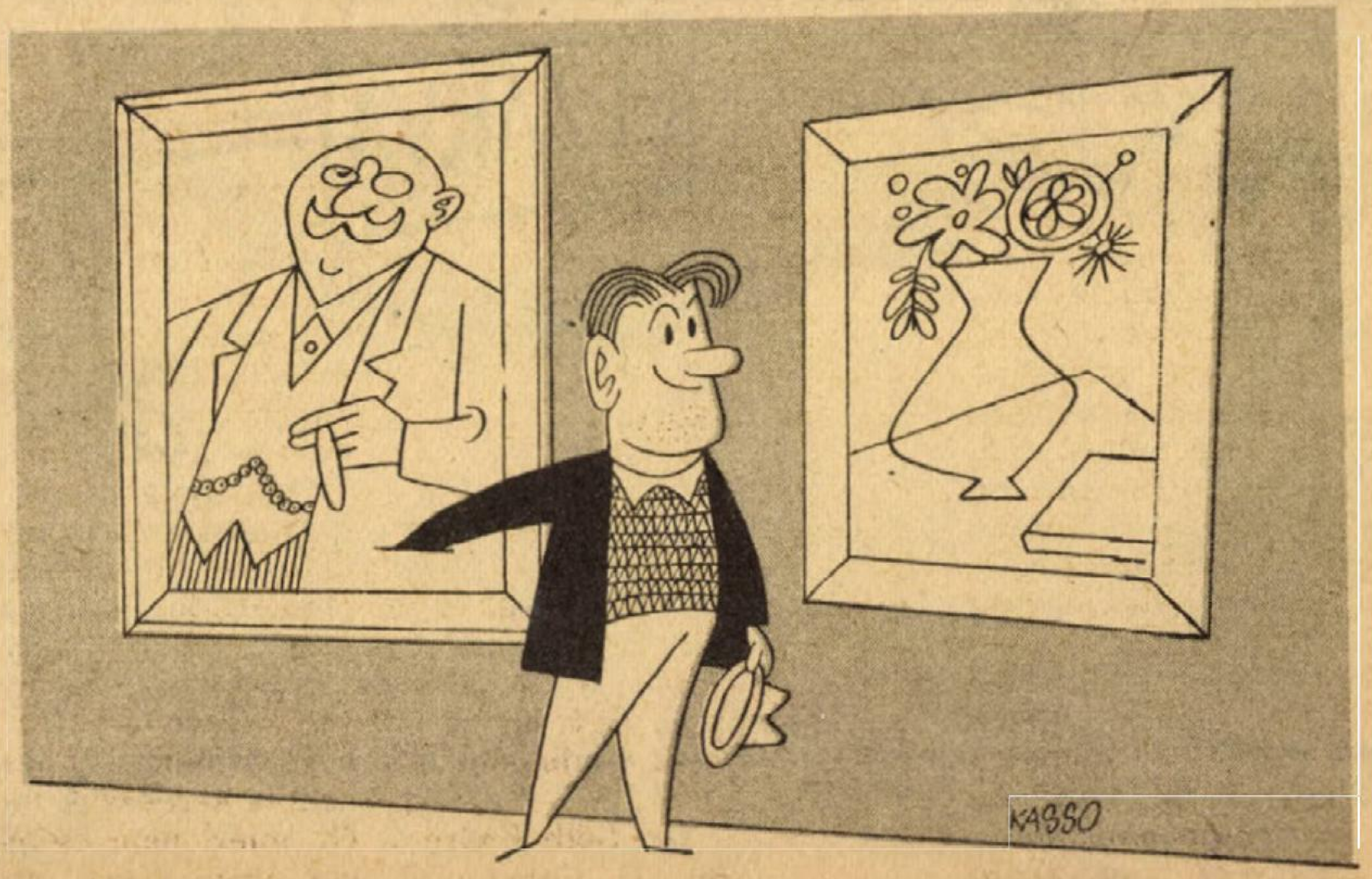
Sándor Károly rajza

Hannibál: Mit szólsz a kitüntetésemhez? Most kaptam Karlovy-Vary-ban!
Néró: Igazán? Oké!

Zsebtolvaj a tárlaton

Kasso rajza

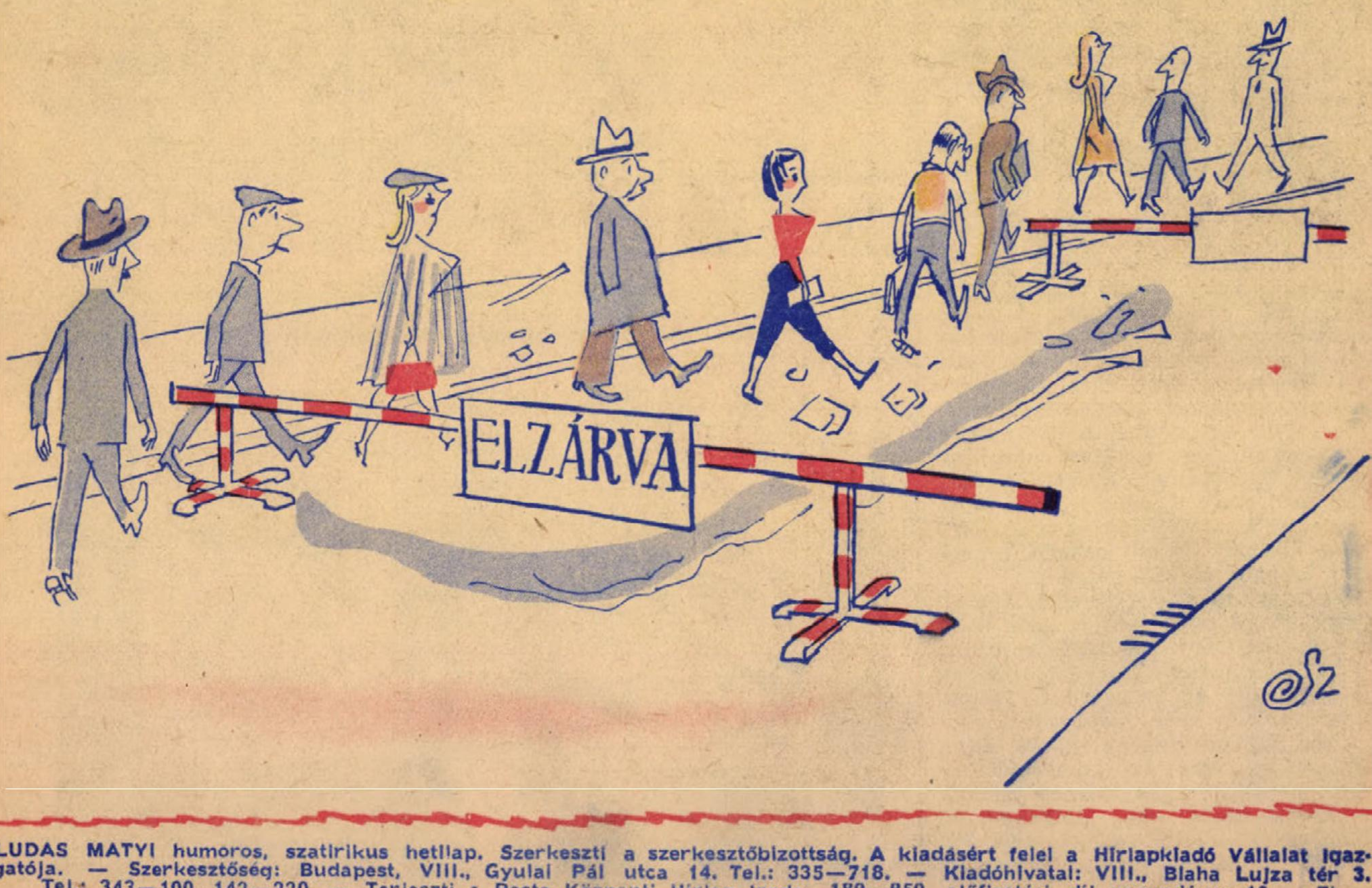
Az ötösbizottság

Sándor Károly rajza

Jellemző a pestiekre

Szür-Szabó József rajza

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.